

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัด

กำแพงเพชร

บงกชกร มาตรฐานันต์

การค้นคว้าอิสระเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัด
กำแพงเพชร

การค้นคว้าอิสระเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา 2565
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้
แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัด

กำแพงเพชร "

ของ บงกชกร มาตรฐานันต์

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

(ทำรังลักษณ์ เอื่อนครินทร์)

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชำนาญ ปาณาวงษ์)

หัวหน้าภาควิชาการศึกษา

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร
ผู้วิจัย	บงกชกร มาศธนานันต์
ประธานที่ปรึกษา	ทำรงลักษณ์ เอื้อนครินทร์
ประเภทสารนิพนธ์	การค้นคว้าอิสระ กศ.ม. ภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2565
คำสำคัญ	การเรียนรู้แบบร่วมมือ, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR อยู่ในระดับ A2 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 35 คน ซึ่งใช้วิธีการคัดเลือกแบบการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบทดสอบความพึงพอใจ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์ประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านไวยากรณ์ 2. ด้านการออกเสียง 3. ด้านคำศัพท์ 4. ด้านปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และ 5. ด้านความคล่องแคล่ว และแบบสอบถามความพึงพอใจ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test ผลการวิจัย พบว่าหลังการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR อยู่ในระดับ A2 ทุกคน ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่าอยู่ในระดับมาก

Title	THE DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING SKILLS BY USING THE COOPERATIVE LEARNING TECHNIQUE FOR GRADE 9 STUDENTS IN PRANKRATAIPITTAYAKOM, KAMPHAENGPHET
Author	Bongkotchakorn Mattananan
Advisor	Tamronglak U-nakarin
Academic Paper	M.Ed. Independent Study in English - (Plan B), Naresuan University, 2022
Keywords	Cooperative learning, English speaking, Communicative learning

ABSTRACT

The objectives of research were to 1) develop student's speaking skills by using cooperative learning technique according to Common European Framework of Reference for Language (CEFR) level A2 2) to study satisfaction of student toward develop of speaking skills by using cooperative learning technique. The sample used in study was 35 Mattayomsuksa 3/2 students of 2nd semester in 2021 at Prankrataipittayakom School, Kamphaengphet Province, which was cluster random sampling. The instruments of this study were 6 lesson plans with cooperative learning techniques. The instruments for evaluation of this study were speaking test which an assessment 5 rubrics 1. Grammar 2. Pronunciation 3. Vocabulary 4. Interaction and communication 5. Fluency and satisfaction questionnaires. The data were analyzed by using means, standard deviation, and t-test. After using by using cooperative learning techniques develop student's speaking skill, the results showed that the student's speaking skills by using cooperative learning technique according to Common European Framework of Reference for Language (CEFR) in level A2 and the student's satisfaction towards the develop of speaking skills by using cooperative learning technique was at high levels of satisfaction.

ประกาศคุณูปการ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ดร.ทำรง
ลักษณะ เอื่อนครินทร์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการให้คำปรึกษา พร้อมทั้งชี้แนะแนวทางและคำแนะนำ
ตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดด้วยความกรุณาและความเอาใจใส่เสมอมา อีกทั้งยังช่วยสนับสนุนและเป็น
แรงผลักดันผู้วิจัยมาโดยตลอดส่งผลให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้มีความสมบูรณ์และสำเร็จได้ด้วยดีจึง
ขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นคณะกรรมการสอบปากเปล่าการค้นคว้าอิสระ
ประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาภาณูจน์ ปัทมดิล Dr. Henry Yuh Anchunda และผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ แก้วนุช ที่ให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไข
การค้นคว้าอิสระให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญตำแหน่งครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม
ประกอบด้วย นายอนุชิต อินทเสน นางสาวปิยะสรวง กุลมาลาและนางสาวณิชาดา ศิริวัฒน์ ที่ได้ให้ความ
อนุเคราะห์ในการตรวจสอบ แก้ไขและให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะครู และขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ปี
การศึกษา 2565 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลและให้ความ
ร่วมมือเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวและกัลยาณมิตรทุกท่านที่ให้ความสนใจและสนับสนุนใน
ทุก ๆ ด้านด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการศึกษาทุกท่าน และขอบคุณเพื่อน พี่ น้อง สาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิตทุกคน ที่เอื้อเฟื้อ เกื้อกูล ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ
และเป็นกำลังใจที่ดีให้กับผู้วิจัย

คุณค่าและประโยชน์ทั้งปวงอันเกิดจากการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ขอเทิดไว้เป็นเครื่องบูชาแด่ผู้มี
พระคุณทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วข้างต้น และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการค้นคว้าอิสระฉบับนี้จะเป็นประโยชน์
ต่อการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ได้ต่อไป

บงกชกร มาศธนานันต์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
ประกาศคุุณูปการ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
สมมุติฐานของการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
1.หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	8
2.เอกสารเกี่ยวข้องกับการพูด.....	14
3. เอกสารเกี่ยวข้องกับการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	19
4. เอกสารเกี่ยวข้องกับการคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ	26
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	39

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	41
ขั้นตอนที่ 1 เตรียมการวิจัย.....	41
ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42
ขั้นตอนที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	42
ขั้นตอนที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล	47
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	48
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทียบกับเกณฑ์ CEFR ระดับ A2	48
ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3ที่มีต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	50
บทที่ 5 บทสรุป	54
สรุปผลการวิจัย	54
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ.....	57
1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้.....	57
2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป.....	57
ภาคผนวก.....	58
บรรณานุกรม	135

ประวัติผู้วิจัย	142
-----------------------	-----

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกรอบอ้างอิงมาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษา CEFR.....	11
ตาราง 2 คำอธิบายความสามารถด้านภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของ สหภาพยุโรป (CEFR).....	12
ตาราง 3 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและ หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.....	48
ตาราง 4 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 กับเกณฑ์ CEFR	49
ตาราง 5 แสดงผลความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่มีต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	50

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาเปรียบเสมือนเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารระหว่างกัน ด้วยความแตกต่างทางเชื้อชาติ วัฒนธรรมและภูมิภาค ทำให้เกิดความหลากหลายทางด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นหนึ่งในภาษาที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายไปทั่วโลก ภาษาอังกฤษจึงเป็นสื่อกลางที่มีความเป็นสากลสามารถใช้ในการสื่อสารกับผู้อื่นทั้งในระดับชาติและระดับสากลได้ (อัจฉริย์ คงอมรสายชล, 2552)

ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม รวมถึงขนบธรรมเนียมประเพณี แนวความคิดทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่าย กว้างขวางขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 115)

จากความสำคัญของภาษาต่างประเทศที่กล่าวมานี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ตามที่สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวทางการเรียนและแนวทางการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่โดยกำหนดคุณภาพผู้เรียนตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสภายุโรป The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ทักษะการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการพูดจึงจัดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญในโลกยุคปัจจุบัน เพราะเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทางเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ตายตัว(แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558 หน้า146) ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่ง เออร์ (Ur, 1998) ได้กล่าวว่าเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า เพราะเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมดทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ นูนาน (Nunan, 1995) ยังกล่าวอีกว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมาก

ขึ้นและในการเรียนการสอนทุกครั้ง ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (สุมิตรра อังวัฒนกุล, 2540, หน้า 112)

จากการรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน หรือ O-NET (Ordinary National Educational Test) วิชา ภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม ซึ่งได้กำหนดเป้าหมายคือ คะแนนเฉลี่ยระดับโรงเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ ในปีการศึกษา 2564 พบว่า ผลการทดสอบดังกล่าวมีคะแนนเฉลี่ย 30.10 ซึ่งต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ คือ 34.38 และเมื่อพิจารณาค่าสถิติแยกตามสาระการเรียนรู้ พบว่า สาระที่โรงเรียนควรเร่งพัฒนาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2563) นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยรวมร้อยละ 64.22 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้สำรวจปัญหาโดยสัมภาษณ์ผู้เรียนและผู้สอนผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคมพบว่าปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนสามารถแบ่งประเด็นออกเป็น 2 ด้านคือ ประเด็นของผู้สอนและผู้เรียน ด้านประเด็นของผู้สอน พบว่า ผู้สอนใช้วิธีการสอนที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากจำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมีมากไม่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมในการฝึกปฏิบัติทางภาษา และผู้สอนมุ่งเน้นการจัดการเรียนรู้จากเนื้อหาในหนังสือ กฎเกณฑ์ หลักโครงสร้างไวยากรณ์ มากกว่าการฝึกฝนการพูดสื่อสาร ซึ่งยังคงเป็นปัญหาสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 1) ที่ระบุว่า ถึงแม้ว่าเด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง สาเหตุอาจจะเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้ที่ผิดวิธีคือ เน้นการสอนโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการสอนใช้ภาษาในการสื่อสาร และประเด็นของผู้เรียน พบว่าสาเหตุหลักมาจากการขาดความสนใจเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพราะต้องเรียนรู้แบบการท่องจำกฎเกณฑ์และไวยากรณ์ทางภาษา ผู้เรียนเรียนรู้แบบผู้สอนเป็นศูนย์กลางหรือได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนเพียงผู้เดียว ทำให้ผู้เรียนขาดแรงกระตุ้นและขาดแรงจูงใจในการเรียน ส่งผลต่อความรู้สึกเกิดเจตคติแง่ลบต่อวิชาภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลการวิจัยของฤทธิ์ไกร ไชยงาม และคณะ (2561) ที่ได้สำรวจปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโดยการระดมสมองของชุมชนเรียนรู้ทางวิชาชีพครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 18 โรงเรียนภายในจังหวัดขอนแก่น และพบว่ามี 5 ปัญหาสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ได้แก่ นักเรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดี ไม่รู้ ไม่จำ คำศัพท์พื้นฐาน นักเรียนไม่สนใจเรียน ไม่ให้ความร่วมมือ ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก นักเรียนไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง และนักเรียนไม่มีทักษะการคิดวิเคราะห์

จากสภาพปัญหาของผู้เรียนผู้วิจัยจึงสนใจในการจัดการเรียนรู้ที่สร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษา โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงโดยใช้ทักษะทางภาษาร่วมกับการทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับตามที่สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2565) ได้กำหนดแนวทางในการลดภาวะถดถอยทางการเรียนรู้สู่การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา ดังนี้ ผู้สอนควรจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต ผู้สอนพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนรู้ ปรับเนื้อหา ลดภาระงาน และงานที่ได้รับมอบหมายของผู้เรียน อาจใช้แหล่งทรัพยากรและสื่อการเรียนรู้ร่วมกัน อีกทั้งควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมและปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน และ ผู้สอนควรส่งเสริมแรงจูงใจ และเสริมสร้างการเรียนรู้แบบนำตนเองให้แก่ผู้เรียน

ดังนั้นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวทางจากกระทรวงศึกษาธิการในข้างต้นที่ผู้วิจัยสนใจนำมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียน คือ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ(Cooperative Learning Theory) โดยทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากมีรูปแบบการสอนให้เลือกอย่างหลากหลายตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระต่าง ๆ ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิคมากมายหลายรูปแบบซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการดำเนินการที่ต่างกันตามวัตถุประสงค์เฉพาะ แต่ล้วนมีวัตถุประสงค์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ศึกษามากที่สุดเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพและสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในระดับมาตรฐานสากลซึ่งถือเป็นทักษะที่สำคัญมากในการดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองของสังคมโลก

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR อยู่ในระดับ A2
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งนำไปเป็นแนวทางในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นอื่น ๆ ได้
2. การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการสื่อสารที่ดีขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จำนวน 35 คน ซึ่งได้จากการ สุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Personal identification

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Travel

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Shopping

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Occupation

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Asking and giving direction

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Free time & entertainment

โดยรอบเนื้อหาที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและการจัดการ
เรียนรู้ตามกรอบ CEFR ในคู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบอ้างอิง
ความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปของสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ
รวม 12 คาบ คาบละ 55 นาที (ไม่รวมทดสอบก่อนเรียน/หลังเรียน)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง คะแนนความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้จากการทำแบบทดสอบการวัด
ทักษะการพูดสื่อสารแบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้ 1.การอธิบายรูปภาพ 2.การสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน
3.การสัมภาษณ์ถามตอบ และ 4.การแสดงบทบาทสมมติ โดยกำหนดคะแนนแต่ละส่วน ส่วนละ 25
คะแนน รวมเป็น 100 คะแนน มีเกณฑ์ในการประเมิน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านการออก
เสียง ด้านคำศัพท์ ด้านการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา
ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์
ใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและมีความคล่องแคล่วในการพูดสื่อสาร โดยคะแนน CEFR อยู่ในเกณฑ์
ระดับ A2 คือ 31 - 40 คะแนนหรือมากกว่าระดับ A2 ขึ้นไปแสดงว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการ
พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังจากเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง เทคนิคการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใน
เนื้อหาสาระโดยอาศัยการร่วมมือกัน การช่วยเหลือกัน และมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันโดย
ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ครูผู้สอนจัดกิจกรรมเพื่อนำเข้าสู่บทเรียนร่วมกันกับผู้เรียนทั้งห้องอาจเป็น
กิจกรรมเกม การถามตอบทบทวนความรู้ หรือกิจกรรมทบทวนคำศัพท์

2. ขั้นสอน ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แนะนำเนื้อหา แนะนำแหล่งข้อมูล และมอบหมายงานให้นักเรียนในแต่ละกลุ่ม
3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมาย และจะช่วยเหลือกันเพื่อให้งานนั้นสำเร็จ เป็นการเสริมแรงและสนับสนุนกันให้กำลังใจกัน และพึ่งพาอาศัยกัน
4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ครูผู้สอนตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนหรือไม่ ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคลโดยครูทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา และต่อจากนั้นเป็นการทดสอบ
5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ยังไม่เข้าใจครูควรอธิบายเพิ่มเติม

ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจ

สมมุติฐานของการวิจัย

หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีทักษะตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR อยู่ในระดับ A2

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดสำคัญจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 CEFR (Common European Framework of Reference for Languages)

2. เอกสารเกี่ยวข้องกับการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

2.2 องค์ประกอบของการพูด

2.3 การพัฒนาทักษะการพูด

2.4 การสอนทักษะการพูด

2.5 การจัดกิจกรรมการสอนพูด

3. เอกสารเกี่ยวข้องกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.2 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.3 การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

4. เอกสารเกี่ยวข้องเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4.1 ทฤษฎีและแนวคิดของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1.หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

งานวิจัยเล่มนี้มุ่งหวังเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนผู้วิจัยจึงศึกษาสาระสำคัญในการจัดการเรียนรู้สาระที่ 1 หัวข้อภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม ประกอบไปด้วย 3 มาตรฐานการเรียนรู้ ได้แก่ 1.การเข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล 2.มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก ความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ และ 3.มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ของมาตรฐานตามระดับการศึกษาของผู้เรียน โดยในแต่ละมาตรฐานและตัวชี้วัดในสาระการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีรายละเอียดดังนี้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล มีตัวชี้วัดได้แก่ 1.นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน โดยนักเรียนสามารถบอกคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายในการประดิษฐ์ การบอกทิศทาง ป้ายประกาศต่าง ๆ การใช้อุปกรณ์ 2.นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน โดยสาระในการเรียนรู้เกี่ยวกับข้อความ ข่าว โฆษณา และบทร้อยกรอง การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง 3. นักเรียนระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับประโยค ข้อความ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ - ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ แผนภูมิ ตาราง ภาพสัณฐาน สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่าง ๆ และ 4. เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน จากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์บน อินเทอร์เน็ต คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลและการยกตัวอย่าง

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น อย่างมีประสิทธิภาพ มีตัวชี้วัดได้แก่ 1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับการภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว สถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน การสนทนา / เขียนข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและบุคคล ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจในชีวิตประจำวัน 2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย ที่มีขั้นตอนซับซ้อน 3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอแนะและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ 4. ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับประโยค ข้อความ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทาง ท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ 5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม ซึ่งมีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และ ให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน

และมาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน มีตัวชี้วัดได้แก่ 1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับการบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/ประเด็นที่อยู่ในความสนใจ

ของสังคม เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเล่นเกม/ดนตรี การฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว การศึกษา สภาพสังคม เศรษฐกิจ 2.พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม ซึ่งมีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับการจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง การวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสบการณ์ เหตุการณ์ สถานการณ์ต่าง ๆ ภาพยนตร์ กีฬา ดนตรี เพลง และ3.พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ โดยมีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น และการให้เหตุผลประกอบเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์

1.2 Common European Framework of Reference for Language: learning, teaching, assessment

CEFR (Common European Framework of Reference for Languages) มาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษาที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และการประเมินภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ในปี ค.ศ. 2002

สภาแห่งสหภาพยุโรปได้กำหนดให้ใช้กรอบอ้างอิง CEFR ในการตรวจสอบความสามารถทางภาษา

ปัจจุบันกรอบอ้างอิง CEFR ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นมาตรฐานในการจัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล CEFR ได้จำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่มหลัก และแบ่งเป็น 6 ระดับความสามารถและได้กำหนดความสามารถในการใช้ภาษาไว้ ดังนี้

1.Proficient User:

C2 (Efficient Operational Proficiency): สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริง ในประโยคภาษาอังกฤษที่มีความซับซ้อนได้ สามารถพูดคุยภาษาอังกฤษได้เป็นธรรมชาติ โดยมีการติดขัดให้เห็นได้ไม่บ่อยนัก สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสังคม การเรียนหนังสือ และการประกอบอาชีพ ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว สามารถใช้ภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างประโยคที่มีความซับซ้อนในการสื่อสารได้

C1 (Mastery): สามารถเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านการฟัง และการอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ครบถ้วน สามารถสรุปใจความ จากการรับฟัง และการอ่านจากแหล่งข้อมูลหลายๆ แหล่งได้ สามารถนำเสนอความคิดเห็น ข้อโต้แย้ง เหตุผลประกอบต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถแนะนำพูดคุยภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ

2.Independent User:

B2 (Vantage): สามารถเข้าใจใจความสำคัญของภาษาอังกฤษที่ซับซ้อนทั้งในส่วนของข้อเท็จจริง และอารมณ์ความรู้สึกของภาษาได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่มีความเกี่ยวข้องกับอาชีพ และความสนใจของตนเอง สามารถพูดคุยภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างเป็นธรรมชาติ ในระดับที่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ โดยไม่ทำให้คู่สนทนาเกิดความเครียด

B1 (Threshold): สามารถเข้าใจความสำคัญของภาษาอังกฤษในโครงสร้างพื้นฐาน ในเรื่องที่ตนเองมีความคุ้นเคย เช่น เรื่องในที่ทำงาน โรงเรียน เวลาว่าง ฯลฯ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการเดินทางได้ สามารถสร้างประโยคพื้นฐานในการสื่อสารในเรื่องที่ตนเองสนใจได้ สามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เหตุการณ์ ความมุ่งหวังของตนเองเป็นภาษาอังกฤษได้ สามารถอธิบายเหตุผลและความคิดเห็นของตนเองสั้นๆ ได้

3.Basic User:

A2 (Waystage): สามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่มักจะพบเจอบ่อย ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว ครอบครัว การซื้อสินค้า การเดินทาง ฯลฯ ได้ สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้

A1 (Breakthrough): สามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นข้อเท็จจริง และรูปธรรม สามารถแนะนำตนเอง และผู้อื่นได้ สามารถถามตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย คนที่รู้จัก สิ่งของที่ตนเองมีได้ สามารถโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษได้ ในกรณีที่คู่สนทนาพยายามช่วยพูดอย่างช้า ๆ ชัดๆ

ทั้งนี้ในเบื้องต้นกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไว้ดังนี้

ตาราง 1 แสดงระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกรอบอ้างอิงมาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษา CEFR

ระดับนักเรียน	ระดับความสามารถทางภาษา	ระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบ CEFR
ผู้สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา (ป.6)	ผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น	A1
ผู้สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษา (ม.3)	ผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น	A2
ผู้สำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม. 6)	ผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระ	B1

ดังนั้น ในการประเมินหรือตรวจสอบผลการจัดการศึกษา หรือผลการพัฒนาผู้เรียนในแต่ละระดับชั้นต้น หน่วยงานที่รับผิดชอบไม่เพียงแต่ประเมินหรือตรวจสอบคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เท่านั้น แต่ควรได้มีการทดสอบหรือวัดผล โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต้องมีความรู้ ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ กรอบ CEFR อยู่ในระดับ A2 โดยเนื้อหาสาระการเรียนรู้ด้าน Spoken Interaction Spoken Production และ Strategies รายละเอียดในตาราง ดังนี้

ตาราง 2 คำอธิบายความสามารถด้านภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR)

1.ด้านทักษะการพูดโต้ตอบ (Spoken Interaction)	
การสนทนา (CONVERSATION)	- สามารถสอบถามความรู้สึกของผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น “Are you hungry?” or “Are you ok?” และบอกความรู้สึกของตนเอง - สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับบ้าน ประเทศ การทำงาน และเวลาว่าง ความชอบ และไม่ชอบ - สามารถถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผ่านมา เช่น เวลาและสถานที่ของงานเลี้ยง ผู้คนในงานเลี้ยง และสิ่งที่เกิดขึ้นที่นั่น - สามารถเชื้อเชิญและตอบรับ หรือปฏิเสธการเชื้อเชิญอย่างสุภาพ - สามารถขอโทษและตอบรับการขอโทษ
A2 การอภิปราย (DISCUSSION)	- สามารถร่วมอภิปรายและวางแผนกับผู้อื่น เช่น what to do, where to go and when to meet.
การแลกเปลี่ยนข้อมูล (INFORMATION EXCHANGE)	- สามารถถามและบอกทิศทางโดยใช้แผนที่ หรือแผนผัง
การติดต่อธุรการ (TRANSACTIONS)	- สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเช่น Ordering food and drink, shopping or using post offices and banks. - สามารถใช้ภาษาในการสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานในการเดินทาง รถประจำทาง รถไฟแท็กซี่ และการซื้อตั๋ว
การสนทนาทางโทรศัพท์ (TELEPHONING)	สามารถใช้วลี สำนวนต่าง ๆ ในการรับโทรศัพท์ แลกเปลี่ยนข้อมูลง่าย ๆ และสนทนาทางโทรศัพท์สั้น ๆ กับบุคคลที่ตนรู้จัก เช่น การนัดหมาย พบกับบุคคล

2.ด้านทักษะการพูดเพื่อบรรยายข้อมูล (Spoken Production)

การบรรยาย (DESCRIPTION)	- สามารถบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว และบุคคลอื่น
	- สามารถบรรยายเกี่ยวกับการศึกษา ของตน งานที่ทำในปัจจุบันหรือในอดีต
A2	- สามารถบรรยายงานอดิเรกและความสนใจของตนเอง
	- สามารถบรรยายเกี่ยวกับบ้านและสถานที่อยู่ของตนเอง
	- สามารถบรรยายสิ่งที่ทำในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือในวันหยุดที่ผ่านมาของตนเอง
	- สามารถพูดคุยเกี่ยวกับแผนการในวันหยุดสุดสัปดาห์ หรือวันหยุดครั้งต่อไปของตนเอง

ด้านทักษะการพูดเพื่อบรรยายข้อมูล (Spoken Production)

การโต้แย้ง สามารถอธิบายเหตุผลว่าชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด

(ARGUING A CASE)

การนำเสนอ ถ้ามีเวลาเตรียมตัว สามารถให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองรู้ดี เช่น ประเทศ ทีมกีฬา วงดนตรี ฯลฯ

(PRESENTATIONS)

3.ด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategies)

การปฏิสัมพันธ์ (INTERACTION)	- สามารถเริ่มต้นการสนทนาได้
	- สามารถพูดได้ว่าตนเองไม่เข้าใจอะไร และสามารถถามคำถาม
A2	ง่าย ๆ เพื่อขอความชัดเจนได้
การเทียบเคียง (COMPENSATION)	เมื่อไม่สามารถนึกคำศัพท์ออกในขณะที่ซื้อของในร้านค้า สามารถชี้ไปที่สินค้าและขอความช่วยเหลือได้
การแก้ไขข้อบกพร่อง (REPAIR)	- สามารถตรวจสอบงานเขียนเพื่อหาข้อผิดพลาด เช่น ความสอดคล้องระหว่างประธานและคำกริยาความสอดคล้องของคำสรรพนาม และ การใช้คำนำหน้านาม

โดยหัวข้อหลัก (Themes) ในการสื่อสารในภาษาอังกฤษมีความหลากหลาย หัวข้อต่าง ๆ แบ่งตามการเรียบเรียง ลำดับความ (Discourse) บทสนทนา (Conversation) การสะท้อนความคิดเห็นหรือการเรียงความ (Reflection or Composition) ซึ่งต่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสาร แบ่งได้เป็น 14 หัวข้อ ดังนี้

Personal Identification, House and Home Environment, Daily Life, Free Time, Entertainment, Travel, Relations with Other People, Health and Body Care, Education, Shopping, Food and Drink, Services, Places, Language and Weather

สรุปได้ว่า สารการเรียนรู้และมาตรฐานตัวชี้วัดในรายวิชาภาษาอังกฤษล้วนมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษา การแสวงหาความรู้การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิสัยทัศน์ของชุมชนโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพจึงควรพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร มีการวัดและประเมินหรือตรวจสอบคุณภาพผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ร่วมกับการทดสอบหรือวัดผล โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานที่เทียบเคียงผลคะแนนกับระดับความสามารถทางภาษาตามกรอบอ้างอิง CEFR ควบคู่กันไปด้วยเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนนั้นมีศักยภาพในด้านการสื่อสารระดับสากล

2. เอกสารเกี่ยวข้องกับการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

มีนักการศึกษาทั้งไทยและต่างประเทศหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้ รัตนา ศิริลักษณ์ (2540) กล่าวว่าทักษะการฟัง -พูด เป็นการสื่อสารทางวาจาของบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อสารของตนเอง ผู้ฟังจะต้องตีความในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมายและสามารถโต้ตอบได้ด้วยภาษาที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ตรงกับความต้องการในการสื่อความหมายของผู้พูด

เบิร์น (Byrne, 1986) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกัน ระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่าในความเป็นจริงความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟังเป็นลักษณะการสื่อสารแบบ 2 ทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

ฟินโอชาโรและบรัมฟิต (Finochiaro & Brumfit, 1983) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสมรวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำรวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

2.2 องค์ประกอบของการพูด

โอลเลอร์ (Oller, 1979) แบ่งองค์ประกอบของการพูดออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. สำเนียง
2. คำศัพท์
3. ไวยากรณ์
4. ความคล่องแคล่ว
5. สามารถเข้าใจคำพูดผู้อื่น

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2545, หน้า 18) ได้แยกองค์ประกอบความสามารถทางการสื่อสาร

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical Competence) หมายถึงความรู้ทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้างทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยคตลอดจนการสะกดและการออกเสียง
2. ความสามารถทางด้านสังคม (Socio-linguistic Competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถาม ทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น
3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical Form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic Competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง (Body Language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์คำอื่นที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการพูดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการที่จะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ จากองค์ประกอบหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านหลักไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่ว หรือความเข้าใจในการใช้ภาษา รวมถึงผู้พูดสามารถพูดสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสถานการณ์และให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสนทนา

2.3 การพัฒนาทักษะการพูด

การพัฒนาทักษะทางการพูดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ดังที่ เบิร์น (Byrne,1986) กล่าวว่า การสอนการพูดจำเป็นต้องฝึกผู้เรียน 2 อย่าง

1. ฝึกในการใช้ส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียงและรูปแบบไวยากรณ์และคำศัพท์
2. โอกาสสำหรับแต่ละคนได้แสดงออก ผู้สอนต้องให้ความสนใจในเรื่องความถูกต้องและความคล่องแคล่วในขั้นที่แตกต่างกันของระดับการเรียนรู้ ในขั้นต้นควรเน้นความถูกต้องส่วนในขั้นสูงควรเน้นความคล่องแคล่วการพัฒนาความสามารถในการพูดเป็นบ่อเกิดที่ดีของแรงจูงใจ สำหรับผู้เรียน สิ่งที่คุณสอนควรคำนึง คือ

1. พยายามหาวิธีแสดงต่อผู้เรียนว่าพวกเขากำลังพัฒนาภาษาตลอดเวลาโดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เป็นครั้งคราว เช่น เกมหรือการอภิปราย เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาสามารถใช้ภาษาได้มากแค่ไหน
2. ในการฝึกควบคุมนั้นผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมและแก้ไขข้อผิดพลาดในโอกาสที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้รับการพอใจอยู่เสมอ
3. แสดงให้ผู้เรียนรู้ว่าจะได้สิ่งที่พวกเขาารู้เพียงเล็กน้อยได้อย่างไร บางครั้งพวกเขาไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้เพราะว่าไม่มีภาษาที่แม่นยำอยู่ในใจจึงจำเป็นต้องใช้การถอดความและการแสดงออกที่เปลี่ยนแปลง

สรุปได้ว่าการพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่ผู้สอนควรพัฒนาทักษะด้านนี้ให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ให้ถูกต้อง และในขั้นต้นผู้สอนควรเน้นผู้เรียนในเรื่องของความถูกต้องในการใช้ภาษา ส่วนในขั้นสูงขึ้นไปนั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนเน้นในเรื่องของความคล่องแคล่วในการสนทนาและให้ผู้เรียนทราบว่าต้องมีการพัฒนาทางภาษาอยู่ตลอดเวลา

2.4 การสอนทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะการออกเสียงคำ วลี หรือประโยคซึ่งแสดงออกด้วยการเล่า อธิบาย สนทนา โต้ตอบกับบุคคลต่าง ๆ หรือแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง

สกอตต์ (Scott, 1981) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้

1. ขึ้นบอกรัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน

2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูดพร้อมกันหรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง การสอนทักษะการพูดมีขั้นตอน ดังนี้

1. ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องฝึกให้นักเรียนพูดและให้นักเรียนฟังจนกว่าเข้าใจว่าต้องทำอะไรทางอย่างไร

2. ครูพูดสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง

3. นักเรียนฝึกสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น

4. นักเรียนฝึกพูดสนทนาภายในกลุ่ม

5. ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล

รูปทอง กว้างสวาสดี (2545) ได้สรุปการพัฒนาการสอนตามแนวการสอนดังต่อไปนี้

การสอนตามแนวการสอนได้ถูกพัฒนาขึ้นในแถบอเมริกาเหนือและยุโรปในช่วงปี 1970 เพราะช่วงดังกล่าวมีผู้อพยพเข้าไปอาศัยอยู่ในยุโรปเป็นจำนวนมาก มีความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่สองแบบเน้นหน้าที่และสื่อความหมาย (Functional National Syllabus Design) เพื่อช่วยให้ผู้อพยพสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในอเมริกาเหนือ โฮมส์ (Hymes, อ้างถึงใน ละเอียด จุฑานันท์, 2541, หน้า 96) ได้ใช้คำว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

(Communicative Competence) หมายถึง ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์หรือปะทะสังสรรค์กันทางสังคม (Social Interaction) ซึ่งความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญที่สุดคือความสามารถที่จะสื่อสารหรือเข้าใจคำพูดที่อาจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่มีความหมายเหมาะสมกับสถานการณ์ที่คำพูดนั้นถูกนำมาใช้ โดยที่ ซาวิญญ (Savignon, 1972) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching) คือแนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสาร

สรุปได้ว่าความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญคือความสามารถที่จะสื่อสารให้เข้าใจความที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษาและความหมายของข้อความที่พูด พร้อมทั้งให้ผู้เรียนได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่

เจ้าของภาษาใช้จริง

2.5 การจัดกิจกรรมการสอนพูด

การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจจัดบทเรียน การถามตอบบทสนทนาหรือการเล่าเรื่อง การสอนอาจแบ่งเป็นขั้นตอนตามระดับจากง่ายไปหายาก เช่น การฝึกให้ตั้งคำถามและตอบคำถาม หรือ การฝึกพูดบทสนทนา วิธีสอนในปัจจุบันใช้การฝึกสนทนามากเพราะฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ในการ สื่อสาร ความหมายกันจริง ๆ ในการสร้างบทสนทนาภาษาอังกฤษควรใช้ภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ ครูต้อง อธิบายความหมายของคำศัพท์และสำนวนที่ผู้เรียนไม่รู้จักก่อนที่จะฝึกพูดบทสนทนาและ การฝึกพูด การเล่าเรื่องควรใช้สถานการณ์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาถูกต้องตามสถานการณ์และเกิด ความ สนุกสนาน พยายามใช้คำศัพท์และโครงสร้างที่มีความง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน

ฟินโชวโรและบรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit, 1983) เสนอกิจกรรมต่าง ๆ ในการสอน ทักษะการพูดซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์

ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน

4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียนโดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนและให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กันไป เช่น

สถานการณ์ในร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นหัวข้อต่าง ๆ
9. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
10. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
11. ให้แสดงบทบาทสมมติ

สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการสอนพูดสามารถจัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลายและทำให้ ผู้เรียนเกิดทักษะทางการพูด เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาความคล่องทางภาษากิจกรรม สถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น การจัดกิจกรรมการสอนพูดอาจสอนคู่กับทักษะการฟัง โดยมุ่งให้เกิดความสนุกสนานและเกิด เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. เอกสารเกี่ยวข้องกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดที่จะพูดให้ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องพูดให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ และมีความคล่องแคล่วในการพูด โดยการเลือกใช้คำพูดที่ถูกต้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

อวยชัย ผกามาศ (2542, หน้า 1-2) กล่าวถึง ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดคือการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา และกริยาท่าทาง ได้อย่างถูกต้องตามจรรยาบรรณ และประเพณีนิยมของสังคมให้ผู้ฟังรับรู้และได้รับการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษา รวมถึงท่าทาง ความรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงอากัปกิริยาในการพูด (Non-Verbal Language) เพื่อประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาส และวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีนิยมของสังคม

3.2 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น คือ ให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ เช่น บาร์ทซ์ (Bartz, 1994) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารคือ 1.ความคล่องแคล่ว (Fluency) และมีความเข้าใจธรรมชาติในการพูด 2.ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือ ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

คาเนียลและสเวน (Canale and Swain, 1980:147) กล่าวว่า ความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์(Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์(Grammar) เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกันซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์(Grammatical Competence) ความสามารถในการด้านนี้มีได้เพียงแต่ความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เท่านั้น จะต้องมีความสามารถในการประกอบ

ทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์และไวยากรณ์เนื่องจากผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมตลอดจนจุดประสงค์ในการส่งสาร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะสามารถใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิด หรือ การโต้เถียง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค(Discourse Competence) ตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จึงทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร จึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพถึงแม้ว่าผู้พูดมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไม่ดีพอหากใช้กลวิธีในการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี คาร์รอลล์ (Carrall, 1982) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้คือ

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-User)

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User)

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น (Extremely Limited User)

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดีสามารถสนทนาโต้ตอบได้แต่ไม่ค่อยคล่องแคล่ว ไม่สามารถสนทนาหรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง (Marginal User)

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และทำทางประกอบการพูด (Modest User)

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้นการสนทนาใหม่ได้(Competence User)

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีสามารถเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ส่วนน้ำเสียงยังขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good User)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถในการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบ และใช้กริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม (Excellent User)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (Expert User)

สรุปได้ว่าความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำ ประโยค ให้เหมาะสมกับ สถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมีกลวิธีการ เลือกกลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสาร ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการพูดเพื่อ การสื่อสารที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.3.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูดการทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อ การสื่อสารนั้น ฟิโนเชียโร และ ซังโก (Finocchiaro and Sango, 1983: 139-143) ได้เสนอวิธีการ ทดสอบความสามารถทางด้านการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. พูดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอน หรือ ตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ
3. ให้บรรยายวัตถุวัตถุที่ใช้บรรยายขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจพูดถึงข้อมูลอื่น ๆ ของวัตถุแต่มีข้อห้ามไม่ให้บอกชื่อวัตถุหรือสิ่งที่เห็น โดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถึงนั้นคือ อะไร และสามารถบรรยายภาพบุคคล สถานที่ หรือ สิ่งของอื่น ๆ ได้
4. ให้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบ
5. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีการกำหนดไว้หลายหัวข้อ และให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อได้ ตามที่ต้องการ
6. ให้ผู้เรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์โดยให้หาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วทำการ จดบันทึกไว้

อันชุนดา และ แก้วอุไร (Anchunda and Kaewurai, 2020) ได้ศึกษาวิธีการทดสอบทักษะทางด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร และออกแบบวิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยรูปแบบการทดสอบจะประเมินทั้งหมด 4 สถานการณ์ที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

1.การอธิบายรูปภาพ หมายถึง การวัดทักษะการพูดจากรูปภาพ ภาพถ่ายหรือชุดภาพถ่ายที่เชื่อมโยงกันตามหัวข้อ ผู้เรียนดูรูปภาพ อธิบายบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์ พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเห็นในรูปภาพ ค้นหาความแตกต่าง ระหว่างรูปภาพ พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเล่าเรื่องง่าย ๆ คาดเดาว่าจะเกิดอะไรขึ้นตามภาพที่เข้ามา เป็นต้น เมื่อผู้เรียนพูดคุยเกี่ยวกับภาพถ่าย ผู้ตรวจสอบอาจถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับภาพถ่ายเพื่ออธิบายเพิ่มเติม

2.บทสนทนาหรือการสนทนา หมายถึง การวัดทักษะการพูดนี้เกี่ยวข้องกับคนสองคนที่มีการสนทนาโต้ตอบภายในหัวข้อเรื่องเดียวกันโดยเนื้อหาและทิศทางของการสนทนาขึ้นอยู่กับบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผู้ประเมินสร้างขึ้น

3.การสัมภาษณ์ หมายถึง การถามตอบระหว่างผู้ประเมินและผู้เรียน ซึ่งผู้ประเมินจะเตรียมคำถามไว้ล่วงหน้าและดำเนินการถามตอบ โดยผู้เรียนยังมีอิสระที่จะพูดในสิ่งที่พวกเขาคิดหรือที่พวกเขาารู้สึก

4.การแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง ผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาทใดบทบาทหนึ่งและจินตนาการถึงตนเองให้เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ที่กำหนด โดยผู้เรียนได้รับคำแนะนำให้ปฏิบัติตามพร้อมคำอธิบายที่ชัดเจนว่าต้องทำอะไร ถือเป็นการทดสอบความสามารถทางภาษา สังคม ภาษาเฉพาะของผู้เรียน คำศัพท์ ภาษาที่ใช้ ฯลฯ

สรุปได้ว่าการทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลากหลายหลากหลายวิธีเช่น การสัมภาษณ์การบรรยาย การเล่าเรื่อง การโต้เถียงหรือ การแสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้จากวิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ผู้สอนจะต้องเป็นผู้เลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอน

3.3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพูด เพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลายๆ ด้าน เช่นการพูด การออกเสียง ไวยากรณ์คำศัพท์ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธีโดยสามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ใช้อุปกรณ์ประกอบดังกล่าวข้างต้น มาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถ โดยแบ่งเป็นระดับ ดังเช่น Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1.การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

2.คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

3.ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

4.ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้ 10

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้แต่พยายามพูดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติแต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติมีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนา หยุด

ได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

แฮร์ริส (Harris, 1990: 84) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 ด้าน คือ การออกเสียง ไวยากรณ์คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูด ได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดีแต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำ ผิดบ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด ในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์วลีและสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนา บ่อยครั้งเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำ ๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา

อันชุนดา และ แก้วอุไร (Anchunda and Kaewurai, 2020) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 ด้านคือ ไวยากรณ์ การออกเสียง คำศัพท์ ปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 นักเรียนใช้ไวยากรณ์ผิดทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 นักเรียนใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่ มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำ ผิดบ่อย ๆ

ระดับที่ 3 นักเรียนใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 นักเรียนใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 นักเรียนใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำได้อย่างถูกต้องเป็นที่ยอมรับได้

2. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ขาดพื้นฐานในการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูด ได้เลย

ระดับที่ 2 การออกเสียงพอใช้แต่ยังต้องพัฒนาสำเนียง

ระดับที่ 3 การออกเสียงด้วยสำเนียงดีแต่สำเนียงยังไม่ใช่เจ้าของภาษา

ระดับที่ 4 การออกเสียงด้วยสำเนียงที่ดีและเสียงดังฟังชัด

ระดับที่ 5 การออกเสียงด้วยสำเนียงที่ยอดเยี่ยมเทียบเท่ากับเจ้าของภาษาและเสียงดังฟังชัด

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 นักเรียนใช้คำศัพท์และสำนวนพื้นฐาน

ระดับที่ 2 นักเรียนใช้คำศัพท์และสำนวนอธิบายได้เล็กน้อย

ระดับที่ 3 นักเรียนใช้คำศัพท์และสำนวนอธิบายได้บางครั้ง

ระดับที่ 4 นักเรียนใช้คำศัพท์และสำนวนอธิบายความหมายได้

ระดับที่ 5 นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วและหลากหลาย

4. ปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร (Interaction and communication)

ระดับที่ 1 ไม่สามารถโต้ตอบกับผู้อื่นในการสนทนาง่ายๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษได้

ระดับที่ 2 การโต้ตอบกับผู้อื่นในการสนทนามีข้อผิดพลาดมากมาย ยากที่จะเข้าใจในการสนทนา

ระดับที่ 3 การโต้ตอบกับผู้อื่นในการสนทนามีข้อผิดพลาดบ้าง

ระดับที่ 4 มีปฏิสัมพันธ์และสื่อสารกับผู้อื่นด้วยภาษาต่างประเทศได้ดี

ระดับที่ 5 สามารถโต้ตอบและสื่อสารกับชาวต่างชาติและผู้อื่นด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างดีเยี่ยม

5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 นักเรียนมักจะหยุดในขณะทีพูด

ระดับที่ 2 นักเรียนมักไม่แน่ใจและหยุดพูดเพราะว่าความสามารถในการใช้ภาษาที่จำกัด

ระดับที่ 3 นักเรียนพูดติดบ่อย ๆ เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 นักเรียนมีความคล่องแคล่วแต่มีปัญหาเล็กน้อยจากปัญหาการใช้ภาษา

ระดับที่ 5 นักเรียนสามารถพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยปราศจากความกังวล

สรุปได้ว่า จากข้อมูลดังกล่าวสิ่งที่ใช้ในการประเมินระดับภาษาที่ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สามารถประเมินได้จาก การออกเสียงได้อย่างเหมาะสม การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม กับสถานการณ์การใช้วาทกรรมได้อย่างถูกต้อง มีความคล่องแคล่วในการพูด และเกิดความเข้าใจในการสื่อสาร ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

4. เอกสารเกี่ยวข้องกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4.1 แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

หลักแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องซึ่งใช้เป็นพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ตามที่ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553) ระบุไว้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเสริมแรง ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนแบบร่วมมือ เพราะเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันสมาชิกจะได้รับมอบหมายหน้าที่ทุกคน และยึดหลักว่าความสำเร็จของตนคือความสำเร็จของกลุ่ม ดังนั้นในการทำงานจะต้องมีการให้กำลังใจกัน อาจเป็นคำชมเชยเพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนทำงานให้ดีที่สุด เพื่อผลสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งหลักการกล่าวมีพื้นฐานมาจากวิธีการปรับพฤติกรรมร่วมกับทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำที่มีแนวคิดว่าการกระทำใด ๆ ที่ได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีกส่วนการกระทำใด ๆ และที่ไม่ได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มที่จะลดลงและหายไปที่สุดในการเรียนแบบร่วมมือ นั้น การให้ความสนใจ การยอมรับ

การให้คำชมเชยจากกลุ่มเพื่อน จะเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมาก โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นมักจะมีธรรมชาติ รวมกลุ่ม เชื้อและทำตามกลุ่มมากกว่าครู การฝึกให้กลุ่มเพื่อนกล่าวคำชมเชย การยอมรับ และการให้ความสนใจ รูปแบบกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้เป็นผู้สอน ซึ่งจะได้แสดงความสามารถได้เต็มศักยภาพ ขณะเดียวกันก็เป็นผู้รับฟัง และการให้การยอมรับ ชมเชยผู้พูด จะมีผลต่อความรู้สึกของผู้กำลังทำหน้าที่ได้เป็นอย่างดี และขณะที่รับฟังการสอน ก็มีโอกาสดูแลความคิดเห็นของตนเองได้อย่างเต็มที่ ในด้านการประเมินผล การให้รางวัล การมอบเกียรติบัตร สำหรับกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุดอันดับแรก ก็จะเป็นตัวกระตุ้นให้มีการแสดงพฤติกรรมได้ต่อไป

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม การเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเหมือนกับการอยู่ร่วมกันในสังคมหนึ่ง ซึ่งการทำงานแบบร่วมมือจะสร้างสัมพันธภาพอันดีต่อกันเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และมีการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัว ซึ่งในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมโดยแบนดูรา (ประสาธน์ อิศรปริดา, 2538) ได้กล่าวว่า คนเราเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราอยู่เสมอ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการสังเกต หรือการเลียนแบบจากตัวแบบตัวแบบจะเป็นสิ่งที่ถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกได้พร้อม ๆ กัน และตัวแบบจะทำหน้าที่ยับยั้งการเกิดพฤติกรรมโดยตัวแบบอาจเป็นบุคคลจริง ๆ หรือตัวแบบสัญลักษณ์ ก็ได้ (ทิตินา แคมมณี, 2541) ดังนั้นการเรียนโดยใช้กระบวนการเรียนแบบร่วมมือ สมาชิกจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างเช่น การให้ความช่วยเหลือ ร่วมมือกัน การมีน้ำใจ เมตตากรุณา การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่การรู้จักการเกรงใจผู้อื่น การเอาใจเขามาใส่ใจเรา พฤติกรรมเหล่านี้จะมีการเลียนแบบเกิดขึ้นในห้องเรียน หรือด้านการสอนที่เรียกว่าเพื่อนช่วยเพื่อน ทุกคนจะเห็นภาพของการสอนของเพื่อน ๆ หากตนเองรู้สึกประทับใจเพื่อนคนใดคนหนึ่ง ก็จะนำมาเลียนแบบ โดยสังเกตจากพฤติกรรมจากเพื่อน ซึ่งจะมีการจดจำใส่ใจและแสดงตามตัวแบบ นอกจากนี้การได้มีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกกลุ่ม ยังทำให้ทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอน เพื่อนร่วมชั้นวิชาที่เรียน ครูผู้สอน อันจะส่งผลดีต่อไปในอนาคต

3. ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ การเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพของตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยสมาชิกต่างตระหนักว่า แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ได้ร่วมคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหาผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตัวของเขาเอง การทำงานร่วมกันกับผู้อื่น จะทำให้เขาเข้าใจผู้อื่นเข้าใจตนเอง รู้จักตัวเอง ซึ่งโดยธรรมชาติของคน ล้วนแล้วต้องการการยอมรับจากผู้อื่นจากคนในสังคม และต้องการแสวงหาสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อสนองความต้องการของตนเองซึ่งเด็กมีธรรมชาติ พร้อมทั้งจะศึกษาสำรวจสิ่งต่าง ๆ คนทุกคนมีแรงภายในที่จะไปถึงสภาพที่เรียกว่า การรู้จักตนเองตรงตามสภาพที่เป็นจริง หรือต้องการที่จะตระหนักในความสามารถของตน ซึ่งหมายถึงการยอมรับตนเอง ทั้งในส่วนบกพร่องและส่วนดี ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง ประสาธน์ อิศรปริดา (2538) สรุปว่าความต้องการคือสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลทั้งร่างกายและจิตใจ ความต้องการของคนมักไม่ได้รับ

การตอบสนองอย่างสมบูรณ์ เมื่อได้รับการตอบสนองตอบระดับหนึ่งก็จะเกิดความต้องการมากขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง จากแนวคิดทฤษฎีของมาสโลว์ แสดงว่ามนุษย์ทุกคนล้วนมีความต้องการจะสนองความต้องการให้ตนเองและความต้องการจะได้รับการตอบสนองก็ต่อเมื่อความต้องการขั้นต้นได้รับอย่างเพียงพอแล้ว ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนโดยการนำทฤษฎีมาใช้นั้นคือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีการพัฒนาและมีสมรรถภาพทั้ง 3 ด้านไปพร้อม ๆ กัน คือ ความรู้ ด้านอารมณ์ความรู้สึก และด้านทักษะซึ่งหมายความว่าครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักคิด การใช้เหตุผลมีความชื่นชมหรือมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตัวเอง ครูเป็นเพียงผู้จัดเตรียมสื่อ หรือเป็นผู้ให้คำแนะนำ ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนแบบร่วมมือ ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่ม โดยสมาชิกจะเป็นผู้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ ซึ่งสมาชิกทุกคนจะมีโอกาสแสดงความสามารถที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ที่จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าตนเองมีประโยชน์และมีความสำคัญต่อกลุ่ม

4. ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการเรียนที่เน้นการช่วยเหลือร่วมกันคิดแก้ปัญหา คือให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำค้นหาความรู้ด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจจากลักษณะดังกล่าวมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา เพราะการที่ผู้เรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว จะทำให้เกิดความคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรม และมีการพัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ จนสามารถคิดในสิ่งที่เป็นามธรรมได้ ซึ่งสรวงศ์ โค้วตระกูล (2537 : 34 - 35) สรุปไว้ว่าแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญามองว่าคนเราทุกคนเกิดมาพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนเพียงแต่มีเป้าหมายเพื่อสร้างคนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถทำอะไรใหม่ไม่ใช่แต่เป็นผู้คอยลอกเลียนแบบผู้อื่น ต้องการคนที่มีความคิดสร้างสรรค์รู้จักประดิษฐ์ และค้นคว้าแสวงหาความรู้ ต้องการกระตุ้นให้มีความคิดวิพากษ์วิจารณ์ รู้จักพิสูจน์สิ่งต่าง ๆ ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ และต้องการผู้เรียนเป็นผู้มีความกระตือรือร้นพยายามแสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ และอีกส่วนหนึ่งโดยครูเป็นผู้จัดให้ จากเป้าหมายของเพียงแต่สอดคล้องกับการจัดการเรียนแบบร่วมมือที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พูดคุย อภิปรายซักถามกัน ส่งเสริมให้ได้พัฒนาความคิดได้ศึกษาค้นคว้าทำงาน และแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้เกิดความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้มีหลักแนวคิดที่สอดคล้องกับทฤษฎีการศึกษาถึง 4 ทฤษฎีโดยทฤษฎีเสริมแรงจะช่วยสร้างแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนนั้นสนใจในการเรียนรู้ส่งผลทำให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพของตนเองออกมาได้อย่างมั่นใจ ในด้านทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนรู้โดยการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่ภายในกลุ่ม เพราะผู้เรียนจะเรียนรู้ได้จากธรรมชาติรอบ ๆ ตัวเอง เมื่อภายในกลุ่มเกิดพฤติกรรมเชิงบวกเกิดการเรียนรู้แบบช่วยเหลือกันผู้เรียนจะได้รับพฤติกรรมจากเพื่อน ซึ่งจะมีการจดจำใส่ใจและแสดงตามตัว

แบบ นอกจากนี้การได้มีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกกลุ่ม ยังทำให้ทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอน เพื่อนร่วมชั้นวิชาที่เรียน ครูผู้สอน ส่งผลดีต่อไปในอนาคต ในด้านทฤษฎีความต้องการ ทุกคนมีความต้องการอยู่ภายในตัวของตนเองเมื่อผู้เรียนเรียนรู้แบบร่วมมือผู้เรียนจะได้รับการจัดประสบการณ์ผู้เรียนจะพัฒนาตนเองเมื่อได้เรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติด้วยตัวของตนเองและการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนภายในกลุ่ม กลายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่สามารถทำให้กลุ่มบรรลุความสำเร็จได้ และสุดท้ายทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาผู้เรียนจะพัฒนาความรู้ได้จากการเรียนรู้แบบร่วมมือได้ค้นหาความรู้ด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจ และสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองซึ่งส่งเสริมทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

การเรียนรู้แบบร่วมมือจึงถือเป็นการเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่งที่ควรนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนเพราะรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางด้านความรู้และความสามารถในการเชิงปฏิบัติไม่อย่างครบถ้วน

อีกทั้ง ลักขณา สิริวัฒน์ (2557, หน้า 193-206) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้แบบ ไวต์ตัน

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Theory) การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่เน้นให้ครูใช้วิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากมีรูปแบบการสอนให้เลือกอย่างหลากหลายตามวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระต่าง ๆ สำหรับเนื้อหาและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือจำแนกเป็น 7 เรื่อง ได้แก่ ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลักการของการเรียนรู้แบบร่วมมือ วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการประยุกต์ใช้หลักการการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

มีนักการศึกษาต่างประเทศหลายท่านที่ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งผู้เขียนขอนำเสนอเป็นตัวอย่างตามลำดับก่อนหลังดังนี้

สลาวิน (Slavin, 1990) อธิบายไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยเพื่อช่วยเหลือกันและกันในการเรียนรู้ ซึ่งสามารถจัดกลุ่มได้หลายรูปแบบ ส่วนใหญ่แล้วสมาชิกในกลุ่มจะมี 4 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการติดต่อสื่อสารกันและกันในกลุ่มเป็นเวลาหลายสัปดาห์หรือนานเป็นเดือน ทุกคนจะเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ในการทำงานร่วมกันเพื่อให้งานของกลุ่มดำเนินไปด้วยดี ทักษะดังกล่าวได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด หรืออธิบายทักษะการหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้ง และทักษะการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

บัลค์คอม (Balkcom, 1992) สรุปว่า การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือคือ การจัดการสอนที่ประสบความสำเร็จในกลุ่มเล็ก ๆ กันนักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน กิจกรรมการเรียนรู้จะส่งเสริมให้เข้าใจประโยชน์จากเนื้อหาวิชาที่กำหนดให้ สมาชิกทุกคนในทีมไม่เพียงแต่รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองเท่านั้นแต่จะต้องช่วยเหลือสมาชิกในทีมด้วย

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1994) แสดงความคิดเห็นไว้ว่าการเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 2-3 คน ทำงานร่วมกันเพื่อไปสู่เป้าหมายเดียวกันแบบปฏิสัมพันธ์ทางบวกเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของสมาชิกกลุ่มให้มากที่สุด สำหรับความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับความพยายามและความสามารถของสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม

อาบูสอิลีค (Abuseileek, 2007) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการเรียนที่จัดสมาชิกกลุ่มเล็ก ๆ แล้วร่วมกันแก้ปัญหาหรือทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ สมาชิกในกลุ่มทุกคนเป็นส่วนสำคัญของกลุ่มที่จะต้องมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงาน ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่มล้วนเป็นของทุกคนในกลุ่ม

นอกจากนี้ยังมีแนวคิดของนักการศึกษาในประเทศอีกหลายท่านที่ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ เช่น วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2545) และวัฒนาพร ระงับทุกข์ (2545) ที่ให้ความหมายสอดคล้องกันว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือคือวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทั้งทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้รู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในการสำเร็จแต่ละกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) และทศนา แหมมณี (2551) ได้ให้แนวคิดว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและความเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้ เป็นการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้ เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552) ได้กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า กระบวนการเรียนรู้ได้ร่วมมือกันและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการร่วมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างอย่างชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพากันและกัน มีความรับผิดชอบ

ร่วมกัน ทั้งตนเองและส่วนร่วม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกในกลุ่มประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2554) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงาน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียน การเรียนแบบร่วมมือไม่ใช่วิธีการจัดนักเรียนเข้ากลุ่มรวมกันแบบธรรมดา แต่เป็นการร่วมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างอย่างชัดเจนจากการที่สมาชิกแต่ละคนในทีมมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อที่จะช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในทีม ดังนั้นการจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มทำงานโดยทั่ว ๆ ไปจึงอาจไม่ใช่การเรียนแบบร่วมมือ เพราะมักพบนักเรียนที่เก่งเท่านั้นจะเป็นผู้จัดการให้เกิดผลงานในทีม สมาชิกอื่น ๆ อาจไม่มีโอกาสในการแสดงออก

สรุปได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือหมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ เป็นกลุ่ม โดยกลุ่มนั้นต้องประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน เพื่อให้แต่ละคนเห็นความสำคัญของเพื่อนนักเรียนในกลุ่มซึ่งจะขาดไม่ได้ เพราะแต่ละคนมีความสามารถไม่เหมือนกันจึงต้องอาศัยซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ คนที่เก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่าในด้านวิชาการ แต่คนที่เรียนอ่อนในด้านวิชาการอาจเก่งด้านการพูด หรือด้านการช่วยเหลือและให้กำลังใจต่อกัน นอกจากนี้ยังทำให้เกิดความเห็นใจกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความผูกพันกัน โดยยึดหลักความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

หลักการของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson, 2003) ได้ให้แนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่าผู้เรียนควรร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกันเพราะการแข่งขันก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการแพ้-ชนะ ต่างจากการร่วมมือกันซึ่งก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการชนะ-ชนะ อันเป็นสภาพการณ์ที่ดีกว่าทั้งทางด้านจิตใจและสติปัญญา และหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบด้วยหลักการที่สำคัญ 5 ประการ ได้แก่

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพากัน (Positive Interdependence) โดยถือว่าทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกันและจะต้องพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน
2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน (Face to Face Interaction) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ
3. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม (Social Skills) โดยเฉพาะทักษะการทำงานร่วมกัน
4. การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการของกลุ่ม (Group Processing) ที่ใช้ในการทำงาน

5. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่สามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้ (Individual Accountability) หากผู้เรียนมีโอกาสดูแลเรียนรู้แบบร่วมมือกันนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้นและยังสามารถพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคมและอารมณ์มากขึ้นด้วยรวมทั้งมีโอกาสดูฝึกฝนพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตได้อีกมากมาย

วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือนี้มีวัตถุประสงค์หลายประการ ได้แก่ สลาบิน (Slavin, 1991)

1. เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเองและสามารถพัฒนาได้ตามศักยภาพของตนเอง
2. เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน รวมทั้งผู้เรียนและผู้เรียนด้วยกัน
3. เพื่อเกิดการร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างเพื่อนด้วยกันในกลุ่ม
4. เพื่อเกิดการพัฒนาทักษะทางสังคมต่าง ๆ

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson, 2008) อธิบายว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเกิดขึ้นได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการดังนี้

1. การพึ่งพาและช่วยเหลือกัน (Positive Interdependence) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่าสมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญเท่ากันเพราะความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่มใช้ของใครคนใดคนหนึ่ง ในขณะที่ทุกคนสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้เมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จเท่านั้น และความสำเร็จของบุคคลรวมทั้งของกลุ่มนั้นขึ้นอยู่กับกันและกัน ดังนั้นในแต่ละคนจึงต้องมีความรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะเดียวกันก็ต้องช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยเพื่อประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม
2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด (Face-to-face Promotion Interaction) เป็นการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ด้วยการพึ่งพากันช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทำให้ผู้เรียนมีแนวทางดำเนินการให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการอธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนในกลุ่ม จนในที่สุดสมาชิกกลุ่มจะเกิดความรู้สึกไว้วางใจกัน ส่งเสริมและช่วยเหลือกันและกันในการทำงานต่าง ๆ ร่วมกันส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกันจึงควรมีการให้ข้อมูลย้อนกลับและเปิดโอกาสให้สมาชิกเสนอแนวคิดใหม่ๆ เพื่อเลือกในสิ่งที่เหมาะสมที่สุด
3. ความรับผิดชอบของแต่ละคนที่สามารถตรวจสอบได้ (Individual Accountability) สมาชิกกลุ่มการเรียนรู้ทุกคนจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ เป็นความรับผิดชอบในการ

เรียนรู้ของสมาชิกแต่ละ บุคคลที่จะต้องมีการช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายของกลุ่ม โดยที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความมั่นใจและพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล ดังนั้นทุกคนจะต้องพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถเพราะไม่มีใครที่จะได้รับประโยชน์โดยไม่ทำหน้าที่ของตน กลุ่มจำเป็นต้องมีระบบการตรวจสอบผลงานที่เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม สำหรับวิธีการที่สามารถส่งเสริมให้ทุกคนทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่หลายวิธี เช่น การจัดกลุ่มให้เล็กเพื่อจะได้มีการเอาใจใส่กันและกันอย่างทั่วถึง การทดสอบเป็นรายบุคคล การสุ่มเรียกชื่อให้รายงาน ครูสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม การจัดให้กลุ่มมีผู้สังเกตการณ์ หรือการให้ผู้เรียนสอนซึ่งกันและกัน เป็นต้น

4. การใช้ทักษะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย

(Interpersonal and Small-group Skills) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบผลสำเร็จได้ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญหลายประการ เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร และทักษะการแก้ปัญหาขัดแย้ง รวมทั้งการเคารพยอมรับและไว้วางใจกันและกัน ดังนั้นครูต้องฝึกทักษะผู้เรียนเพื่อให้เกิดทักษะต่าง ๆ ดังกล่าวเพราะเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบผลสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. การใช้กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) กระบวนการกลุ่มเป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือวิธีการที่จะช่วยให้มีการดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีงานร่วมกัน และดำเนินงานตามแผน ตลอดจนมีการประเมินผลและปรับปรุงงาน นอกจากนี้จะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มครอบคลุมการวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มและผลงานกลุ่ม การวิเคราะห์การเรียนรู้นี้อาจทำได้โดยครู หรือผู้เรียน หรือทั้งสองฝ่าย การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มนี้เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้กลุ่มตั้งใจทำงาน เพราะรู้ว่าจะได้รับข้อมูลป้อนกลับ และช่วยฝึกทักษะการรู้คิด (Metacognition) คือ สามารถที่จะประเมินการคิดและพฤติกรรมของตนที่ได้ทำไป แนวคิดของจอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson) ยังคงสอดคล้องกับแนวคิดของ Olsen and Kagan (1992) ที่ได้อธิบายองค์ประกอบการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยกันในทางที่ดี (Positive Interdependent) การพึ่งพากันในทางที่ดีจะเกิดขึ้นเมื่อผลประโยชน์แต่ละคนที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของบุคคลอื่น ๆ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนคนหนึ่งได้รับผลสำเร็จ ผู้เรียนคนอื่นก็จะได้รับผลประโยชน์ไปด้วย ซึ่งจะต้องมีการจัดโครงสร้างภาระงานกำหนดโครงสร้างวิชาการและโครงสร้างทางผลลัพธ์ดังนี้

1.1 การฟังพาดำด้วยใช้โครงสร้างทางผลลัพธ์ อาจกำหนดให้ผู้เรียนมีเป้าหมายเดียวกัน โดยมอบหมายภาระงานให้เพียง 1 ชิ้น เขียนบรรยายภาพส่ง 1 ชิ้น หรืออาจกำหนดให้รางวัลกลุ่มโดยนำคะแนนของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมาแปลเป็นคะแนนของกลุ่มก็ได้

1.2 การฟังพาดำด้วยใช้โครงสร้างทางวิชาการ สมาชิกแต่ละคนจะได้รับมอบหมายบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกัน เช่น อธิบายหรือผู้ตรวจสอบซึ่งทุกคนจะรับผิดชอบในหน้าที่ของตนและปฏิบัติตามบทบาทนั้น ครูจะใช้วัสดุอุปกรณ์หรือใบงานให้เสร็จทุกคนก่อนจะเริ่มทำงานต่อไป

2. การสร้างทีมงาน (Team Formation) การจัดกลุ่มหรือทีมงานสามารถทำได้โดยครูกำหนดให้หรือนักเรียนจัดกลุ่มกันเอง หัวหน้ากลุ่มด้วยการคัดเลือกของสมาชิกและมีการผลัดเปลี่ยนตำแหน่งกัน แต่อย่างไรก็ตามการจัดกลุ่มอย่างเป็นทางการมีความเหมาะสมกว่าซึ่งสามารถทำได้ 4 วิธีดังนี้

2.1 การจัดกลุ่มตามความแตกต่างด้านทางเพศ เชื้อชาติ ภาษา และระดับความสามารถ

2.2 การจัดกลุ่มแบบกลุ่มโดยใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์บางอย่าง เช่น กระดาษสี ผู้เรียนที่ได้สัญลักษณ์สีเดียวกันจะได้อยู่กลุ่มเดียวกัน

2.3 การจัดกลุ่มตามความแตกต่างและระดับความสามารถทางภาษา

2.4 การจัดกลุ่มตามความสนใจ ความชอบ และลักษณะนิสัย

3. ความรับผิดชอบ (Accountability) ความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่มมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบร่วมมือ และเป็นลักษณะเด่นของการเรียนแบบนี้ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายความรับผิดชอบเป็นรายบุคคล มีการให้คะแนนในส่วนรวมที่ตนเองร่วมทำงานของกลุ่ม ซึ่งสามารถตรวจสอบความรับผิดชอบได้ด้วยการทดสอบเรื่องทักษะทางสังคม และโครงสร้างการเรียนรู้และจัดโครงสร้าง

4. ทักษะกระบวนการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนักเรียนจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลและกลุ่มย่อย

5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม เพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น เช่น การวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม เป็นต้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบด้วย การฟังพาดำซึ่งกันและกัน เพื่อให้ความช่วยเหลือและเกื้อกูลกัน การปรึกษาหารือกันเพื่อคอยให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาระหว่างบุคคลอย่างใกล้ชิด ความรับผิดชอบของสมาชิกเพื่อให้ผลงานมีประสิทธิภาพควรมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของนักเรียนแต่ละคน ทักษะกระบวนการปฏิสัมพันธ์เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนักเรียนจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลและกลุ่ม

ย่อยและการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น เช่น การวิเคราะห์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม องค์ประกอบทั้ง 5 นี้ ต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในการช่วยให้การเรียนรู้แบบร่วมมือดำเนินไปได้ด้วยดี และบรรลุเป้าหมายที่กลุ่มต้องการคือสมาชิกกลุ่มเกิดความรู้ ความเข้าใจ และสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

ขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบด้วยองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กัน โดยมีเป้าหมายคือเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กลุ่มร่วมกันตั้งไว้ ดังนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวจึงต้องมีขั้นตอนหรือกระบวนการต่าง ๆ เป็นตัวขับเคลื่อน

Johnson and Johnson (2003) ได้เสนอขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ประกอบด้วยครูเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำเกี่ยวกับบทบาทของนักเรียน การแบ่งกลุ่มการเรียนรู้ แจกวัสดุประสงค์ของการเรียนในแต่ละบทเรียน แต่ละคาบ และฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. ขั้นสอน ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ประกอบด้วย การเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหา แนะนำแหล่งข้อมูล และมอบหมายงานให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มได้รับงานเป็นชุด เพื่อฝึกความรับผิดชอบในการคิดตัดสินใจแบ่งปันงานให้สมาชิกในกลุ่ม
3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรมกลุ่มตามที่ได้รับมอบหมาย และจะช่วยเหลือกันเพื่อให้งานนั้นสำเร็จ เป็นการเสริมแรงและสนับสนุนกันให้กำลังใจกัน และพึ่งพาอาศัยกัน
4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนหรือไม่ ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคล และต่อจากนั้นเป็นการทดสอบ
5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ครู และนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ยังไม่เข้าใจครูควรอธิบายเพิ่มเติมและช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มหาจุดเด่นและสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไข

ซึ่งอาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ ในขั้นตอนนี้เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเรียน เริ่มด้วยผู้สอน ชี้แจงจุดประสงค์ของบทเรียน หลังจากนั้นผู้สอนจัดกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย โดยละผู้เรียนในกลุ่มให้แตกต่างกันในด้านสติปัญญา ความถนัด และภูมิหลัง แบ่งจำนวนสมาชิกในกลุ่มละประมาณไม่เกิน 6 คน หลังจากนั้นผู้สอนแนะนำวิธีการทำงานกลุ่มและบทบาทของสมาชิกในกลุ่ม

2. ขั้นสอน ในขั้นตอนนี้ผู้สอนเริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสอนหรือบรรยายเนื้อหาตามบทเรียน หลังจากนั้นมอบหมายงานให้แก่แต่ละกลุ่ม ซึ่งผู้สอนจะอธิบายถึงปัญหาหรืองานที่ต้องการให้กลุ่มแก้ไขหรือคิดวิเคราะห์ หาคำตอบ พร้อมแนะนำแหล่งข้อมูล ค้นคว้า หรือให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการคิดวิเคราะห์อย่างชัดเจน

3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นขั้นตอนที่สมาชิกภายในกลุ่มจะได้ฝึกทักษะการเรียนรู้ร่วมกัน การทำงานเป็นทีมการร่วมกันรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ร่วมกันแสดงความคิดเห็น ร่วมกันทำงานตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับ โดยผู้สอนอาจใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจที่น่าสนใจและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การเล่าเรื่องรอบวง มุมสนทนา คู่ตรวจสอบ คู่คิด ฯลฯ ผู้สอนสังเกตการณ์ทำงานของกลุ่ม เป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ความกระจ่างในกรณีที่ผู้เรียนสงสัยหรือต้องการความช่วยเหลือ

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ขั้นตอนนี้สมาชิกภายในกลุ่มจะรายงานผลการดำเนินงานกลุ่ม โดยผู้สอนและเพื่อนกลุ่มอื่นสามารถซักถามหรือแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและผลงานรายบุคคล ในบางกรณีผู้เรียนอาจต้องซ่อมเสริมสิ่งที่ยังต้องปรับปรุง แล้วจึงทำการทดสอบผลงานอีกครั้ง

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ขั้นนี้ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ผู้สอนช่วยเสริมเพิ่มเติมความรู้ที่จำเป็นหรือไม่ครอบคลุม เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ และช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มทั้งส่วนที่เด่นและส่วนที่ควรปรับปรุงแก้ไข ให้การเสริมแรงโดยการชมเชย หรือมอบรางวัลกลุ่มที่ทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ และการให้กำลังใจกับสมาชิกในกลุ่มที่ยังไม่สามารถทำงานผ่านเกณฑ์ได้

เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิคมากมายหลายรูปแบบซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการดำเนินการที่ต่างกันตามวัตถุประสงค์เฉพาะ แต่ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดต่างก็ใช้หลักการเดียวกันคือ หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการ และมีวัตถุประสงค์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ศึกษามากที่สุด โดยอาศัยการร่วมมือกัน การช่วยเหลือกัน และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนในกลุ่มและผู้เรียนในระหว่างกลุ่มด้วยกันความแตกต่างของรูปแบบแต่ละรูปแบบจะอยู่ที่เทคนิคในการศึกษาเนื้อหาสาระและวิธีการเสริมแรงและจะให้รางวัลเป็นประการสำคัญ ทิศนา ขัมมณี (2551) ได้อธิบายเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือดังต่อไปนี้

1. เทคนิคการต่อเรื่องราว (Jigsaw) เป็นเทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้มีการร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่มและมีการถ่ายทอดความรู้กันระหว่างกลุ่ม

2. เทคนิคการจัดทีมแข่งขัน (TGT: Team Games Tournament) เหมาะสำหรับการเรียนการสอนที่ต้องการให้กลุ่มผู้เรียนได้ศึกษาประเด็น หรือปัญหาที่มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียวซึ่งเป็นคำตอบที่ชัดเจน เช่น คณิตศาสตร์ การใช้ภาษา สังคมศึกษา เป็นต้น

3. เทคนิคแบ่งปันความสำเร็จ (STAD: Student Teams Achievement Division) เป็นการร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยทุกคนจะต้องพัฒนาความรู้ของตนเองในเรื่องผู้สอนกำหนดซึ่งจะมีการช่วยเหลือทบทวนความรู้ให้แกกัน มีการทดสอบเป็นรายบุคคลแทนการแข่งขัน และรวมคะแนนเป็นกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นฝ่ายชนะ เหมาะสำหรับการใช้ในการเรียนการสอนในบทเรียนที่มีเนื้อหาไม่ยากเกินไป

4. เทคนิคกลุ่มสืบค้น (GI: Group Investigation) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่จัดผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเพื่อเตรียมทำงานหรือทำโครงการที่ผู้มอบหมายมอบหมายให้ เทคนิคนี้เหมาะสำหรับฝึกผู้เรียนรู้จักสืบค้นความรู้หรือวางแผนสืบสวนเพื่อแก้ปัญหาหรือหาคำตอบในประเด็นที่สนใจ ดังนั้นก่อนการดำเนินการดำเนินกิจกรรมทุกครั้งผู้สอนควรฝึกทักษะการสื่อสาร ทักษะการคิด ตลอดจนทักษะทางสังคมให้แก่ผู้เรียนก่อน

5. เทคนิคคู่คิด (Think Pair Share) เป็นเทคนิคที่ผู้สอนใช้คู่กับวิธีสอนแบบอื่น เรียกว่าเทคนิคคู่คิด เป็นเทคนิคที่ผู้สอนตั้งคำถามหรือกำหนดปัญหาให้แก่ผู้เรียน ซึ่งอาจจะเป็นใบงานหรือแบบฝึกหัดก็ได้ และให้ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบของตนเองก่อน แล้วจึงคู่กับเพื่อนอภิปรายคำตอบ เมื่อมั่นใจว่าคำตอบของตนเองถูกต้องแล้วจึงนำคำตอบไปอธิบายให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง

6. เทคนิคเพื่อนคู่คิด 4 สหาย (Think Pair Square) เป็นเทคนิคที่ผู้สอนตอบคำถามหรือกำหนดปัญหาให้แก่ผู้เรียน ซึ่งผู้สอนอาจทำเป็นใบงานหรือแบบฝึกหัดก็ได้ ให้ผู้เรียนแต่ละคนตอบคำถามหรือตอบปัญหาด้วยตนเองก่อนแล้วจึงคู่กับเพื่อน นำคำตอบไปพลัดกันอธิบายคำตอบด้วยความมั่นใจ

7. เทคนิคคู่ตรวจสอบ (Pairs Check) เป็นเทคนิคที่ผู้สอนตอบคำถามหรือกำหนดปัญหา (โจทย์) ให้กับผู้เรียน โดยจัดทำเป็นใบงานหรือแบบฝึกหัดที่มีคำตอบหรือโจทย์หลายข้อจำนวนข้อจะเป็นเลขคู่ ผู้เรียนจะจับคู่กันเมื่อได้รับโจทย์หรือปัญหาจากผู้สอน คนหนึ่งจะทำหน้าที่ตอบคำถามหรือแก้ปัญหาโจทย์ครบ 2 ข้อ แล้วให้สมาชิกทั้งคู่ (ซึ่งจัดในกลุ่มเดียวกัน) เปรียบเทียบคำตอบซึ่งกันและกันเหมาะสมกับใบงานหรือแบบฝึกหัดที่ไม่ยากและไม่ซับซ้อน

8. เทคนิคการสัมภาษณ์ 3 ขั้นตอน (Three-Step Interview) เป็นเทคนิคที่ฝึกให้ผู้เรียนแต่ละคนได้มีประสบการณ์ในการสัมภาษณ์บุคคลและเก็บใจความสำคัญ หรืออาจจะเป็นการสรุปความคิดรวบยอดในเรื่องที่เรียน

9. เทคนิคคร่วมกันคิด (Numbered Heads Together) เหมาะสมกับการทบทวน

ความรู้หรือตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ ผู้สอนใช้คำถามถามผู้เรียนและให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันคิดหาคำตอบ แล้วผู้สอนสุ่มเรียกสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งออกมาตอบคำถาม

10. เทคนิคเล่าเรื่องรอบวง (Round Robin) เป็นเทคนิคที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้ผลัดกันเล่าประสบการณ์ ความรู้ที่ตนเองได้ศึกษาตลอดจนสิ่งที่ตนประทับใจให้แก่เพื่อนๆในกลุ่มฟังทีละคน หรืออาจจะเป็นเรื่องสมาชิกในกลุ่มต้องการจะเสนอแนะแสดงความคิดเห็น แนะนำตนเอง พูดถึงส่วนดีของเพื่อน ยกตัวอย่างการกระทำของบุคคลที่สอดคล้องกับเรื่องที่เรียนไปแล้วหรือที่กำลังจะเรียน เป็นต้น โดยสมาชิกทุกคนได้ใช้เวลาในการเล่าเท่า ๆ กัน หรือใกล้เคียงกัน ซึ่งจะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนเป็นคนมีความรู้และเทคนิคการเล่าเรื่องเป็นอย่างดี

ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ (Co-operative learning)

การเรียนรู้แบบร่วมมือได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายมาก ผลจากการวิจัยต่าง ๆ พบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลดีต่อผู้เรียนในหลายด้าน ซึ่ง Johnson and Johnson (1989) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. ผู้เรียนเก่งที่เข้าใจการสอนของผู้สอนได้ดี สามารถเปลี่ยนการสอนของผู้สอนเป็นภาษาพูดของผู้เรียน แล้วอธิบายให้เพื่อนฟังได้ และทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดีขึ้น
2. ผู้เรียนที่ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
3. การสอนเพื่อนเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวทำให้ผู้เรียน ได้รับความเอาใจใส่และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น
4. ผู้เรียนทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะผู้สอนคิดคะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่มด้วย
5. ผู้เรียนทุกคนเข้าใจดีว่าคะแนนของตน มีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องพยายามปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ
6. ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสดูฝึกทักษะทางสังคมมีเพื่อนร่วมกลุ่ม และเป็นการเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง
7. ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน หรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น
8. ผู้เรียนเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นมากขึ้น เขาจะรู้สึกว่าเขาไม่ได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะเขาต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย นั่นคือ เขาต้องอธิบายให้เพื่อนฟังอย่างเข้าใจ
9. ในการตอบคำถามในห้องเรียน หากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะเมื่อเป็นการตอบคำถามรายบุคคล แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่ม ผู้เรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่มคนอื่น ๆ อาจจะทำให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้ผู้เรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น การเรียนรู้แบบ

ร่วมมือมีประโยชน์หลายประการ ในการพัฒนาผู้เรียน นั่นคือ ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของผู้เรียน พัฒนาความคิดของผู้เรียน เกิดเจตคติ ที่ดีในการเรียน ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ส่งเสริมทักษะในการทำงานร่วมกัน ฝึกให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีวิสัยทัศน์ หรือมุมมองกว้างขึ้น ส่งเสริมทักษะทางสังคม ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนมีการปรับตัวในสังคมได้ดีขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ธีระศักดิ์ สีนชัย (2559) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว : กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอน แบบ ทีม คู่ เดี่ยว มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง โดยนักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

สมัญชนา ธีรภักสิริ (2559) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.30/77.16 นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.05 เช่นกัน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก

นวลรดา ก้อนคำ (2562) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้เรียนมีผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 72.20และมีจำนวนผู้เรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 83.33 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผู้เรียนมีระดับคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

อรอุมา จารเครือ(2562)ได้วิจัยเรื่องการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่นเรศวรศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73.19 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านคิดเป็นร้อยละ 81.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

ทิวเวอรี่และซุอิซา (Tiwery and Souisa, 2019) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้เทคนิควงกลมซ้อนในสร้างแรงจูงใจและปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนในกิจกรรมการสอนทักษะการพูดในห้องเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลของการใช้กลวงกลมซ้อนสร้างแรงจูงใจในกิจกรรมการสอนทักษะการพูดในห้องเรียน 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้กลยุทธ์ วงกลมซ้อนต่อการมีปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนในกิจกรรมการสอนทักษะการพูดในห้องเรียน พบว่า 1) นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนด ในระหว่างการเรียนการสอนตามกลยุทธ์วงกลมซ้อนกิจกรรมในห้องเรียน 2) นักเรียนสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีในระหว่างการเรียนการสอนตามกลยุทธ์วงกลมซ้อนในกิจกรรมในห้องเรียน 3) นักเรียนมีแรงจูงใจในการพูดในระหว่างการเรียนการสอนตามกลยุทธ์ inside-outside circle ในกิจกรรมในห้องเรียน

สุตราแจตปและวิจายา (Sudrajad and Wijaya, 2016) ได้วิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของวิธีการใช้รูปแบบวงกลมซ้อนร่วมกับใช้บัตรคำเพื่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาว่าเทคนิควงกลมซ้อนมีประสิทธิภาพในการพัฒนาการพูดของนักเรียนหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการพูดสูงขึ้นหลังเรียนด้วยการเรียนรู้รูปแบบเทคนิควงกลมซ้อนร่วมกับใช้บัตรคำ

คีร์จัน (Khirjan, 2018) ได้วิจัยเรื่อง การใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบวงกลมซ้อนเรื่องการพัฒนาภาษาและการรู้หนังสือในวัยเด็ก พบว่า พัฒนาการด้านภาษาและการรู้หนังสือนักเรียนอยู่ในระดับดีขึ้นโดยเฉพาะความสามารถในการพูดเมื่อใช้วิธีการพัฒนาทักษะวงกลมซ้อนรวมถึงความสามารถในการออกเสียง ทักษะการสื่อสาร การเรียนรู้คำง่ายๆ และเพิ่มความสามารถในการเขียนประโยคง่ายๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จึงกำหนดรายละเอียดของการดำเนินการวิจัยไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เตรียมการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 เตรียมการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จำนวน 4 ห้องรวมนักเรียนทั้งสิ้น 122 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จำนวน 1 ห้อง คือ ห้องม.3/2 มีนักเรียนจำนวน 35 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ กระบวนการจัดการเรียนเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Personal identification

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Travel

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Shopping

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Occupation

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Asking and giving direction

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Free time & entertainment

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ รวม 12 คาบ คาบละ 55 นาที (ไม่รวมทดสอบก่อนและหลังเรียน)

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือในการทดลอง ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำนวน 2 ชุด เป็นข้อสอบแบบพูดปากเปล่า สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้ 1.การอธิบายรูปภาพ 2. การสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน 3.การสัมภาษณ์ถามตอบ และ 4.การจำลองสถานการณ์ โดยกำหนดคะแนนแต่ละส่วน ส่วนละ 25 คะแนน รวมเป็น 100 คะแนน มีเกณฑ์ในการให้คะแนน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านการมีปฏิสัมพันธ์ และด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา
3. แบบทดสอบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม ร่วมกับมือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แนวใหม่ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปของสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนรู้

1.2 ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือในการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำมาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 นำข้อมูลสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยร่วมกับใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Personal identification

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Travel

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Shopping

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Occupation

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Asking and giving direction

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Free time & entertainment

แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย สาระสำคัญ มาตรฐานตัวชี้วัด เนื้อหาสาระ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

1.5 นำเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านวิธีการจัดการเรียนรู้ และ ด้านการวัดผลและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา โดยใช้เกณฑ์แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามหลักการของลิเคิร์ท ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

และนำผลการให้คะแนนตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดคำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำค่าเฉลี่ยไปเทียบกับเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความเหมาะสมระดับน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยที่ยอมรับได้ คือ มีค่าตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าเป็น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสม

1.8 ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้น
เสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ ตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไข

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อหาคุณภาพกับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำเสนอผลที่ได้จากการทดลองใช้
แผนการจัดการเรียนรู้ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ และปรับปรุงแก้ไข

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างรวม 35 คนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศและหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

2.2 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้การประเมินทักษะการพูด
แนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามกรอบอ้างอิง
ความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป CEFR และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูด

2.3 วิเคราะห์ เนื้อหาสาระ และจุดประสงค์ในการเรียนรู้

2.4 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยแบบทดสอบเป็น
แบบทดสอบพูดปากเปล่า สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยแบบทดสอบก่อนและหลังการ
จัดการเรียนรู้ ปรับประยุกต์รูปแบบการทดสอบตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพ
ยุโรป CEFR ร่วมกับแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ อันชุนดา และ
แกวูไร (Anchunda and Kaewurai, 2020) โดยแบ่งการทดสอบเป็น 4 ส่วน ดังนี้ 1.การอธิบาย
รูปภาพ 2.การสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน 3.การสัมภาษณ์ถามตอบ และ 4.บทบาทสมมุติ โดย
กำหนดเวลา 3 – 5 นาที ซึ่งส่วนที่ 1 และส่วนที่ 3 เป็นการทดสอบเดี่ยว และส่วนที่ 2 และส่วนที่ 4
เป็นการทดสอบคู่ และกำหนดคะแนนแต่ละส่วน ส่วนละ 25 คะแนน รวมเป็น 100 คะแนน มีเกณฑ์
ในการให้คะแนน 5 ด้าน ด้านละ 5 คะแนน ได้แก่ ด้านการออกเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์
ด้านการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และด้านความคล่องแคล่ว

2.5 นำเสนอแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเกณฑ์การให้คะแนนที่สร้างขึ้น ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษาความถูกต้องของข้อคำถาม จากนั้นปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ

2.6 นำเสนอแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเกณฑ์การให้คะแนนต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective Congruence : IOC) โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โดยค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

2.7 แก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.8 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จำนวน 33 คน

2.9 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก(r)

2.10 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหาค่าความเชื่อมั่น(Reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของKuder และ Richardson

2.11 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจัดทำเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2.12 นำแบบทดสอบไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพ ดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จากเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้อง

3.2 วางโครงสร้างคำถามหรือแนวคำถาม และสร้างคำถามโดยการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตามหลักการของ Likert ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับมาก

คะแนน 3 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจและแปลผลข้อมูลดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของแบบสอบถาม

3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective Congruence : IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ โดยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

โดยค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3.5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.ดำเนินการวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนการทดลองจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

2.ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้ง 6 แผน ใช้เวลาแผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน

3.ดำเนินการวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนหลังการทดลองจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร บันทึกผลเพื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียน วิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้ค่าทีแบบไม่อิสระต่อกัน (t-test dependent)

4.ดำเนินการให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

5.รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์หาค่าทางสถิติและสรุปผลการทดลอง

ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูล

5. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปผลการทดลอง ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test (Paired-sample) และวิเคราะห์ผลการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เกณฑ์คะแนนเทียบกับเกณฑ์ CEFR ได้ดังนี้ ระดับ A1 = 1 – 30 คะแนน ระดับ A2 = 31 – 40 คะแนน ระดับ B1 = 41 – 50 คะแนน ระดับ B2 = 51 – 60 คะแนน ระดับ C1 = 61 – 70 คะแนน และระดับ C2 = 71 – 100 คะแนน

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตามหลักการของ Likert

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard Deviation) เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจและแปลผลข้อมูลดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติของ รศ.ดร.ปกรณ์ ประจันบาน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร ในครั้งนี้ผู้วิจัยมีลำดับการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทียบกับเกณฑ์ CEFR ระดับ A2

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทียบกับเกณฑ์ CEFR ระดับ A2

ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นซึ่งเป็นแบบทดสอบพูดปากเปล่าหลังการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 6 แผน 12 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1.การอธิบายรูปภาพ 2.การสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน 3.การสัมภาษณ์ถามตอบ และ 4.การจำลองสถานการณ์บทบาทสมมติ โดยกำหนดเวลา 3 – 5 นาทีต่อส่วนการทดสอบ ซึ่งส่วนที่ 1 และส่วนที่ 3 เป็นการทดสอบเดี่ยว และส่วนที่ 2 และส่วนที่ 4 เป็นการทดสอบคู่ โดยกำหนดคะแนนแต่ละส่วนส่วนละ 25 คะแนน รวมเป็น 100 คะแนน มีเกณฑ์ในการให้คะแนน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์ ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสาร และด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	sig
ก่อนเรียน	35	100	26.66	6.50	70.36*	.00*
หลังเรียน	35	100	47.66	7.49		

จากตาราง 3 พบว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 47.66

คะแนน($SD = 7.49$) สูงกว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 26.66 คะแนน ($SD = 6.50$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเกณฑ์ CEFR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ CEFR

ก่อนการใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ			หลังการใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ		
ระดับ CEFR	จำนวนนักเรียน	คิดเป็นร้อยละ	ระดับ CEFR	จำนวนนักเรียน	คิดเป็นร้อยละ
A1	31	88.57	A1	-	-
A2	2	5.71	A2	2	5.71
B1	1	2.85	B1	15	42.85
B2	1	2.85	B2	13	37.14
C1	-	-	C1	1	2.85
C2	-	-	C2	1	2.85

จากตาราง 4 แสดงผลคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ CEFR พบว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B2 คิดเป็นร้อยละ 8.25 นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 8.25 นักเรียนจำนวน 2 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ A2 คิดเป็นร้อยละ 5.71 และนักเรียนจำนวน 31 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ A1 คิดเป็นร้อยละ 88.57 และหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ C2 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 13 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ B2 คิดเป็นร้อยละ 37.14 นักเรียนจำนวน 15 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 42.85 และนักเรียนจำนวน 2 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ A2 คิดเป็นร้อยละ 5.71

สรุปได้ว่าผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทียบกับเกณฑ์ CEFR ระดับ A2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

35 คนได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ CEFRระดับ A2 ทุกคนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	x	S.D.	การแปลผล
ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม			
1. นักเรียนเข้าใจคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำกิจกรรม	4.37	0.55	มาก
2. ระยะเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม	4.03	0.79	มาก
3. นักเรียนชอบที่จะเรียนรู้หรือทำกิจกรรมกับเพื่อน	4.09	0.82	มาก
4. นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายเมื่อต้องพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้องเรียน	4.29	0.83	มาก
5. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ	4.17	0.66	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม	4.19	0.73	มาก
ด้านเนื้อหา			
6. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ	4.69	0.53	มากที่สุด
7. นักเรียนสนใจและชื่นชอบกิจกรรมที่ได้เรียน	4.60	0.50	มากที่สุด
8. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนอยากฝึกพูดภาษาอังกฤษ	4.09	0.74	มาก
9. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนสนใจ	4.43	0.56	มาก

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	x	S.D.	การแปลผล
10. เนื้อหาในกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนฝึกความคิดสร้างสรรค์ในการฝึกพูด	4.17	0.75	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา	4.39	0.16	มาก
ด้านประโยชน์			
11. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้ความรู้ด้านการออกเสียงคำและประโยคแก่นักเรียน	4.06	0.73	มาก
12. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน	4.23	0.73	มาก
13. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน	4.54	0.70	มากที่สุด
14. นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นสามารถเข้าร่วมกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือได้โดยไม่อายเพื่อน	4.17	0.82	มาก
15. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ได้	4.17	0.79	มาก
ค่าเฉลี่ยรวมด้านประโยชน์	4.23	0.75	มาก
ด้านการนำไปใช้			
16. การฝึกอ่านคำศัพท์และรูปประโยคทำให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำและประโยค	4.43	0.70	มาก
17. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการแสดงท่าทางประกอบการพูดเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้น	4.54	0.61	มากที่สุด
18. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.51	0.56	มากที่สุด
19. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความคล่องแคล่วและถูกต้อง	4.57	0.70	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	x	S.D.	การแปลผล
20. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ	4.54	0.56	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวมด้านการนำไปใช้	4.51	0.62	มากที่สุด
รวม	4.33	0.56	มาก

จากตาราง 5 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($x = 4.33$ และ $S.D. = 0.56$) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการนำไปใช้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($x = 4.51$ และ $S.D. = 0.62$) ด้านเนื้อหา นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($x = 4.39$ และ $S.D. = 0.16$) ด้านประโยชน์ นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($x = 4.23$ และ $S.D. = 0.75$) และด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($x = 4.19$ และ $S.D. = 0.73$) ตามลำดับซึ่งแต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม นักเรียนมีความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับ.....เมื่อพิจารณารายข้อ โดยการเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ นักเรียนนักเรียนเข้าใจคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำกิจกรรม ($x = 4.37$ และ $S.D. = 0.55$) นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายเมื่อต้องพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้องเรียน ($x = 4.29$ และ $S.D. = 0.83$) กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ ($x = 4.17$ และ $S.D. = 0.66$) นักเรียนชอบที่จะเรียนรู้หรือทำกิจกรรมกับเพื่อน ($x = 4.09$ และ $S.D. = 0.82$) และ ระยะเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม ($x = 4.03$ และ $S.D. = 0.55$) ตามลำดับ

ด้านเนื้อหา นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ($x = 4.69$ และ $S.D. = 0.53$) นักเรียนสนใจและชื่นชอบกิจกรรมที่ได้เรียน ($x = 4.60$ และ $S.D. = 0.50$) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนสนใจ ($x = 4.43$ และ $S.D. = 0.56$) เนื้อหาในกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนฝึกความคิดสร้างสรรค์ในการฝึกพูด ($x = 4.17$ และ $S.D. = 0.75$) และกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนอยากฝึกพูดภาษาอังกฤษ ($x = 4.09$ และ $S.D. = 0.50$) ตามลำดับ

ด้านประโยชน์ กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน ($x = 4.54$ และ $S.D. = 0.70$) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน ($x = 4.23$ และ $S.D. = 0.73$) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ได้ ($x = 4.17$ และ $S.D. = 0.79$) นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นสามารถเข้าร่วมกิจกรรม

เรียนรู้แบบร่วมมือได้โดยไม่อายเพื่อน($x = 4.17$ และ $S.D. = 0.82$) และกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้ความรู้ด้านการออกเสียงคำและประโยคแก่นักเรียน($x = 4.06$ และ $S.D. = 0.73$) ตามลำดับ

ด้านการนำไปใช้กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความคล่องแคล่วและถูกต้อง($x = 4.57$ และ $S.D. = 0.70$) กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการแสดงท่าทางประกอบการพูดเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้น($x = 4.54$ และ $S.D. = 0.61$) กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ($x = 4.54$ และ $S.D. = 0.56$) กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้($x = 4.51$ และ $S.D. = 0.56$) และการฝึกอ่านคำศัพท์และรูปประโยคทำให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำและประโยค($x = 4.43$ และ $S.D. = 0.70$) ตามลำดับ

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร ในครั้งนี้ผู้วิจัยมีลำดับการนำเสนอผลการสรุปการวิจัย ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร มีข้อสรุปดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเทียบกับเกณฑ์CEFR ระดับ A2 พบว่า นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ระดับ A2 ทุกคน
2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

จากการดำเนินการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า มีข้อค้นพบในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทียบกับเกณฑ์CEFR ระดับ A2 พบว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B2 คิดเป็นร้อยละ 8.25 นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 8.25 นักเรียนจำนวน 2 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ A2 คิดเป็นร้อยละ 5.71 และนักเรียนจำนวน 31 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ A1 คิดเป็นร้อยละ 88.57 และหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ C2 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 1 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 2.85 นักเรียนจำนวน 13 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ B2 คิดเป็นร้อยละ 37.14 นักเรียนจำนวน

15 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ B1 คิดเป็นร้อยละ 42.85 และนักเรียนจำนวน 2 คนมีทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ A2 คิดเป็นร้อยละ 5.71 จากผลการพัฒนาจึงแสดงให้เห็นว่า เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนได้และเมื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 47.66 คะแนน (SD = 7.49) สูงกว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 26.66 คะแนน (SD = 6.50) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ญยุพา คำแก้ว, (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์ศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย ผลการวิจัยพบว่า คะแนนสอบหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่า ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเมื่อได้ทำกิจกรรมที่สร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับผู้อื่น สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุมนต์ธนา ชีรภักศิริ (2559) พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับ ไทมส์ (Hymes, 1979) ที่กล่าวว่า การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นส่วนสำคัญของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการศึกษาของผู้วิจัยแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่มในขณะที่การจัดการเรียนรู้สามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ : ซึ่งจอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson, D. and Johnson, R., 1987) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่าผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน หรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคมมีเพื่อนร่วมกลุ่มซึ่งจะเป็นประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริงในการตอบคำถามในห้องเรียน หากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะเมื่อเป็นการตอบคำถามรายบุคคล แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่มในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือผู้เรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น การเรียนรู้แบบร่วมมือมีประโยชน์หลายประการ ในการพัฒนาผู้เรียน นั่นคือ ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของผู้เรียน พัฒนาความคิดของผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียน ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ส่งเสริมทักษะในการทำงานร่วมกัน ฝึกให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีวิสัยทัศน์ หรือมุมมองกว้างขึ้น ส่งเสริมทักษะทางสังคม ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนมีการปรับตัวในสังคมได้ดีขึ้น

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่ผู้เรียนเห็นด้วยมากที่สุด คือ ด้านการนำไปให้ผู้เรียน ได้ฝึกอ่านคำศัพท์และรูปประโยคทำให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำและประโยค ครูผู้สอนจัดกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการแสดงท่าทางประกอบการพูดเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้นสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความคล่องแคล่วและถูกต้อง เพราะผู้เรียนมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ ในส่วนของด้านเนื้อหา ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสนใจและชื่นชอบกิจกรรมที่ได้เรียนเพราะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกความคิดสร้างสรรค์ในการฝึกพูดและช่วยให้นักเรียนอยากฝึกพูดภาษาอังกฤษ ด้านประโยชน์กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้ความรู้ด้านการออกเสียงคำและประโยคแก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน อีกทั้งผู้เรียนได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนสร้างความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นสามารถเข้าร่วมกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือได้โดยไม่อายเพื่อน ลำดับสุดท้าย คือ ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม ผู้เข้าใจคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำกิจกรรม ระยะเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม ผู้เรียนชอบที่จะเรียนรู้หรือทำกิจกรรมกับเพื่อนเพราะรู้สึกผ่อนคลายเมื่อต้องพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้องเรียน

จากผลการศึกษาดังกล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสาร ผู้เรียนเกิดทักษะการทำงานเป็นกลุ่มเพราะผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ผู้เรียนช่วยเหลือกัน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน จึงทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจและมีทักษะการพูดสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ระดับสากล ซึ่งเป็นไปตามลักษณะของการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ครูผู้สอนต้องสนับสนุนและพัฒนาผู้เรียนให้มีความพร้อมทางด้านความรู้และทักษะที่จำเป็น สอดคล้อง วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และ อธิป จิตตฤกษ์ (2556 หน้า 44) ระบุไว้ในหนังสือเรื่องทักษะแห่งอนาคตใหม่การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ 21ว่า ความเป็นเลิศในเนื้อหา อาจจะไม่เพียงพออีกต่อไปในยุคที่ความรู้และข้อมูลข่าวสารเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา นักเรียนจึงจำเป็นต้องมีทั้งความรู้ในเนื้อหาและทักษะที่จะประยุกต์ใช้และปรับเปลี่ยนความรู้เหล่านั้นให้เข้ากับเป้าหมายที่ยังประโยชน์ที่สร้างสรรค์ รวมถึงเพื่อการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตามเนื้อหาและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนศึกษาหลักการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยละเอียด เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้งผู้เรียนอาจมีสถานะทางอารมณ์ที่ไม่พร้อมในการเรียนรู้ ครูผู้สอนสามารถยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนกิจกรรมหรือเนื้อหาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทของผู้เรียน และครูผู้สอนควรมีการเสริมแรงกระตุ้นยกย่องชมเชยนักเรียนทุกคนเพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียน

1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีลักษณะกิจกรรมแบบกระบวนการกลุ่มจึงจำเป็นต้องใช้เวลานาน ดังนั้น ครูควรคำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับชั้นอื่น ๆ และในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ต่อไป

2.2 ควรมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับรูปแบบการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

2.3 ควรมีการวิจัยอย่างต่อเนื่องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม จังหวัดกำแพงเพชร มีจำนวน 3 ท่าน ดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

1.1 นายอนุชิต อินทเสน

ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

1.2 นางสาวปิยะสรวง กุลมลา

ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

นางสาวณิชาดา ศิริวัฒน์

ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

ภาคผนวก ข แบบตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

2. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

3. แบบประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคมที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)
คำชี้แจง

1. ขอให้ท่านพิจารณาความเหมาะสมของแต่ละรายการ ซึ่งเป็นส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ฯ ในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดยกำหนดระดับความเหมาะสมออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึงมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึงมีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึงมีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึงมีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึงมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

2. เมื่อท่านพิจารณาและทำการประเมินตามรายการที่กำหนดไว้แล้ว ขอความกรุณาท่านโปรดให้ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติมในส่วนข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่กรุณาให้ข้อมูลและ
ความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย
ผู้วิจัย นางสาวบงกชกร มาศธนานันต์
นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Email : Bongkotchakornm64@nu.ac.th

โทร. 0846393742

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ด้านการกำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้(ภาพรวม)					
1.1 ความครบถ้วนครอบคลุมขององค์ประกอบ					
1.2 การเรียงลำดับองค์ประกอบมีความเหมาะสมเข้าใจง่าย					
1.3 ความสัมพันธ์ภายในองค์ประกอบมีความสอดคล้องกัน					
1.4 การเรียบเรียงและการใช้ภาษาในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม เข้าใจง่าย					
2. ด้านเนื้อหาและจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้					
2.1 สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551					
2.2 สาระสำคัญเหมาะสม แสดงถึงความสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน ครอบคลุมเนื้อหาสาระ					
2.4 มีความเป็นไปได้ สามารถปฏิบัติได้จริง					
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
3.1 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ					
3.2 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ					
3.3 กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม					
3.4 กิจกรรมการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนมีความชัดเจนปฏิบัติได้จริง					
3.5 กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					
3.6 กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับเวลาเรียน					
4. ด้านการวัดและประเมินผล					
4.1 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้					

4.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
4.3 มีการเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้					
4.4 มีการวัดผลตามสภาพจริง					
4.5 เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้					

ข้อเสนอแนะ

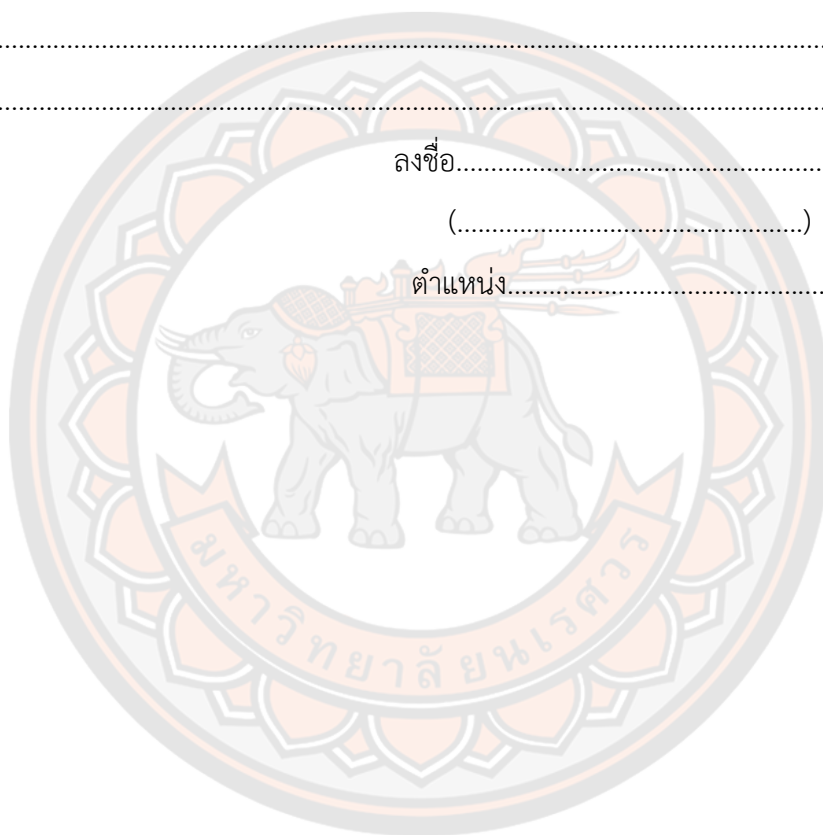
.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

1. ขอให้ท่านพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อมีความสอดคล้อง (IOC) กับแบบทดสอบวัดทักษะ
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางการ
ประเมินแบบทดสอบในช่องคะแนนการพิจารณาที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

+ 1 เมื่อแน่ใจว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบมีความ
เหมาะสม

0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบมี
ความเหมาะสม

- 1 เมื่อแน่ใจว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบมีความไม่
เหมาะสม

2. เมื่อท่านพิจารณาและทำการประเมินตามรายการที่กำหนดไว้แล้ว ขอความกรุณาท่านโปรดให้
ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติมในส่วนข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในการ
ปรับปรุงแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่กรุณาให้ข้อมูลและ

ความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย

ผู้วิจัย นางสาวบงกชกร มาศธนานันต์

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

Email : Bongkotchakornm64@nu.ac.th

โทร. 0846393742

ด้าน Picture description

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดผู้เรียนรายบุคคลให้นักเรียนเลือกรูปภาพ 1 รูปเพื่ออธิบายสถานการณ์
สถานที่ สภาพแวดล้อม หรือผู้คนที่น่าสนใจในรูปภายในเวลา 3 – 5 นาที

ลำดับ	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
1	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening. 				
2	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening. 				
3	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening. 				
4	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening. 				

ด้าน Conversation

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบแบบจับคู่ โดยนักเรียนจับคู่เลือกสถานการณ์จำลอง 1 เหตุการณ์ และส้อมเลือกบทบาทของตนเองในสถานการณ์นั้นภายในเวลา 3 – 5 นาที

Situation 1: Greeting / Occupation

สถานการณ์ที่ 1: การพูดคุยพบปะกันและการถามเกี่ยวกับอาชีพ

You consider yourself to be student A. Your partner is student B. You are sitting in the coffee shop and you meet a friend that you haven't seen for a long time. you greet him/her.

- Ask how is he/she doing
- Find out what he/she does
- Where he/she work
- Ask other information that you need to know

Situation 2: Asking and giving direction

สถานการณ์ที่ 2: การสอบถามทาง

There is no any of transportation and you have to go to these places on foot.

(A): You are new in a province where you don't have a friend. You arrive this province in the morning and meet someone.

consider the following

- You have to interrupt and ask Student (B) for some directions such as going to the park, zoo, shopping mall, or any touristic area, etc.

(B): You meet someone on your way to school at the bus station. He is new in your province. He needs to visit some places but he doesn't know the directions to the places. Please help him with the directions.

consider the following

- You have to help Student (A) for giving a direction to the places that he/she needs to go.

Situation 3: How about your holiday.

สถานการณ์ที่ 3: การพูดคุยเกี่ยวกับวันหยุด

In the classroom. Teacher need to organize an English camp but she doesn't know where to go so she needs some idea from the students.

(A): You are a class president. You need to talk to your friend to get an information from your friend (student B) because he/she has just got back from his/her holiday. consider the following

- Ask about Where did he/she go.
- How did he/she go to there.
- Where was he/she staying.
- What was an interesting in there.
- How he/she felts about it.

(B): You are a friend in the class. You have just got back from your holiday. And you can get your friend an information about that.

consider the following

- Answers the question from Student A. -
- Suggest him/her to visit there

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	-1	0	+1	
1. แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในด้านการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร				
2. ภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบมีความเหมาะสม				
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดสอบมีความเหมาะสม				

ด้าน interview

คำชี้แจง นักเรียนเลือกตอบคำถาม 3 ข้อโดยวัดผู้เรียนเป็นรายบุคคลภายในเวลา
3 – 5 นาที

ลำดับ	ข้อสอบ	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
1	Where do you usually go on holiday? What do you like about it?				
2	Do you prefer to travel in a group (e.g. a tour) or independently? Why?				
3	Where do you usually buy your clothes? Why?				
4	Small local shops or big supermarkets? Which do you prefer? Why?				
5	What would you like to be? Why?				
6	Which job would you never want to do? Why?				
7	When was the last time you went to the doctor/dentist/hospital? Why did you go?				
8	What do you do to keep fit and healthy?				
9	Can you give some examples of free time activities?				
10	Talk about the activities you do after school.				

ด้าน Role - play

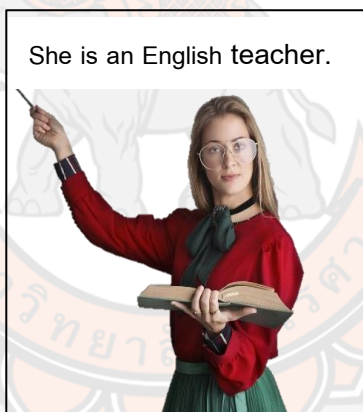
คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบแบบจับคู่ โดยนักเรียนจับคู่เลือกสถานการณ์จำลอง 1 เหตุการณ์ และสุมเลือกบทบาทของตนเองในสถานการณ์นั้นภายในเวลา 3 – 5 นาที

Situation 1: Describing people

สถานการณ์ที่ 1: การอธิบายบรรยายลักษณะของคุณครู

(A): You are a new student in this school. You came to school but could not find your advisor teacher her name is Miss Helena. You just only know she is an English teacher. Therefore, you greet and ask student (B) for what does she look like?

- You have to greet and help Student (B)
- Use this picture to describe teacher (Miss Helena)

(B): You are the one student who walked through the way and met new student (A), Therefore greet and help the new student (A) by answering questions to find his/her advisor teacher.

- You have to greet student A and ask his/her for help you to find your advisor teacher

Situation 2: Going to buy your father his birthday present.

สถานการณ์ที่ 2: การเลือกซื้อเสื้อผ้าเป็นของขวัญวันเกิดให้กับพ่อ

(A): You are a customer. You need to buy a shirt for your dad and you are in the clothes shop.

consider the following

- You have to greet and tell a shop assistant what you want to buy.
- You need to tell a shop assistant for color and size of shirt.
- You need to pay by credit card

(B): You are a shop assistant. You need to sell and help a customer for choosing a shirt.

consider the following -

- You have to greet and welcome a customer.
- The color which customer need is sold out. You must offer another color shirt

which will have a 20 discount.

- You have to tell a cost of shirt and ask about how to pay.

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา		
	-1	0	+1
1. แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร			
2. ภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบมีความเหมาะสม			
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดสอบมีความเหมาะสม			

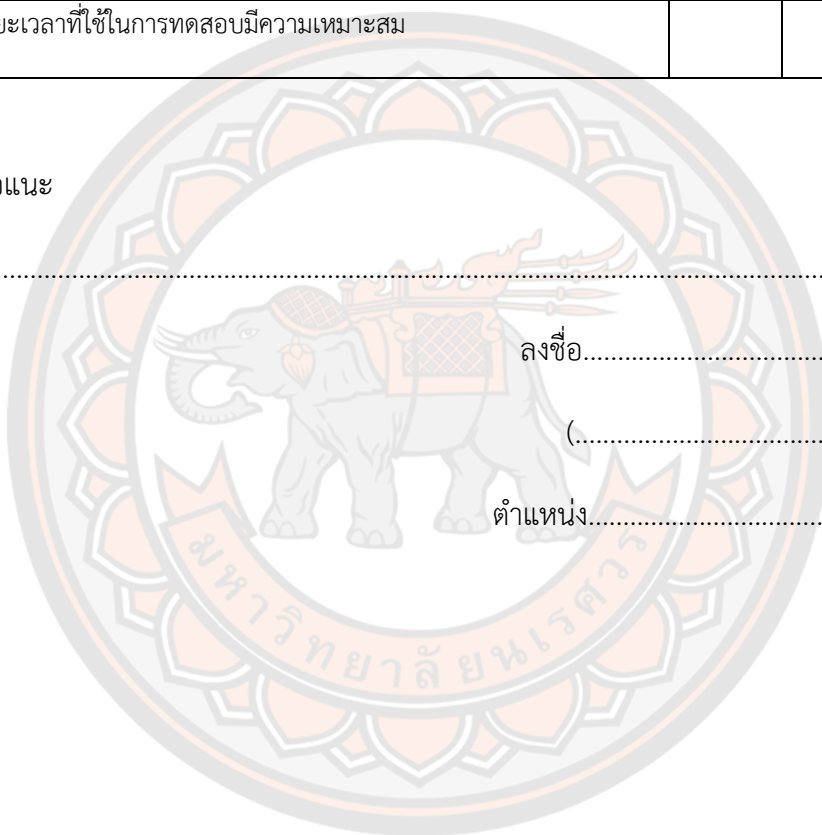
ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

แบบประเมินความเหมาะสมของสอบถามความพึงใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคมที่มี (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

คำชี้แจง

1. ขอให้ท่านพิจารณาความเหมาะสมของแต่ละรายการ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตาราง
การประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2. เมื่อท่านพิจารณาและทำการประเมินตามรายการที่กำหนดไว้แล้ว ขอความกรุณาท่าน
โปรดให้ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติมในส่วนข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงที่กรุณาให้ข้อมูลและ
ความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย
ผู้วิจัย นางสาวบงกชกร มาศธนานันต์
นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Email: Bongkotchakornm64@nu.ac.th

โทร. 0846393742

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	-1	0	+1	
ด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม				
1. นักเรียนเข้าใจคำอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำกิจกรรม				
2. ระยะเวลาในการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนมีความเหมาะสม				
3. นักเรียนชอบที่จะเรียนรู้หรือทำกิจกรรมกับเพื่อน				
4. นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายเมื่อต้องพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้องเรียน				
5. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ				
ค่าเฉลี่ยรวมด้านรูปแบบการจัดกิจกรรม				
ด้านเนื้อหา				
6. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ใช้สอนผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ				
7. นักเรียนสนใจและชื่นชอบกิจกรรมที่ได้เรียน				
8. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนอยากฝึกพูดภาษาอังกฤษ				
9. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนสนใจ				
10. เนื้อหาในกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนฝึกความคิดสร้างสรรค์ในการฝึกพูด				
ค่าเฉลี่ยรวมด้านเนื้อหา				
ด้านประโยชน์				

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	-1	0	+1	
11. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือให้ความรู้ด้านการออกเสียงคำและประโยคแก่นักเรียน				
12. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อน				
13. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษในห้องเรียน				
14. นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นสามารถเข้าร่วมกิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือได้โดยไม่อายเพื่อน				
15. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ได้				
ค่าเฉลี่ยรวมด้านประโยชน์				
ด้านการนำไปใช้				
16. การฝึกอ่านคำศัพท์และรูปประโยคทำให้นักเรียนได้ฝึกการออกเสียงคำและประโยค				
17. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการแสดงท่าทางประกอบการพูดเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจมากยิ่งขึ้น				
18. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้				
19. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความคล่องแคล่วและถูกต้อง				
20. กิจกรรมเรียนรู้แบบร่วมมือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ				

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	-1	0	+1	
ค่าเฉลี่ยรวมด้านการนำไปใช้				
รวม				

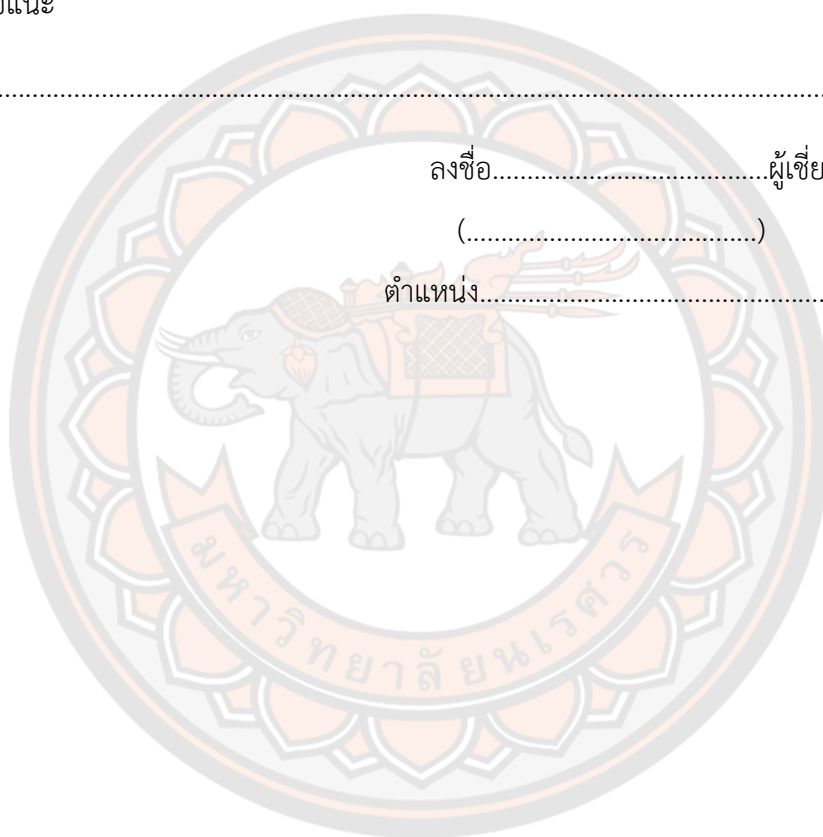
ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

1. ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม
2. ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม
3. ผลประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคมที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
4. ผลการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

ภาคผนวก ค ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
1	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2	5	4	5	5.00	0.00	มากที่สุด
3	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
4	5	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
5	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
6	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8	5	4	4	4.33	0.58	มาก
9	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
10	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
11	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
12	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
13	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
14	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
15	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
16	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
17	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
18	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
19	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม				4.89	0.58	มากที่สุด

ภาคผนวก ค ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพัฒนาศักยภาพการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

ด้าน Picture description

ข้อที่	ข้อสอบ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening. 	1	0	1	0.67	ใช้ได้
2	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening.	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	ข้อสอบ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
						
3	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening. 	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening. 	1	1	0	0.67	ใช้ได้

ภาคผนวก ค ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพัฒนาทักษะ
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม
ด้าน Conversation

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3	1	1	0	0.67	ใช้ได้

ภาคผนวก ค ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม
ด้าน Interview

ลำดับ	ข้อสอบ	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1	Where do you usually go on holiday? What do you like about it?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	Do you prefer to travel in a group (e.g. a tour) or independently? Why?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3	Where do you usually buy your clothes? Why?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	Small local shops or big supermarkets? Which do you prefer? Why?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5	What would you like to be? Why?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6	Which job would you never want to do? Why?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
7	When was the last time you went to the doctor/dentist/hospital? Why did you go?	1	1	1	1.00	ใช้ได้

8	What do you do to keep fit and healthy?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
9	Can you give some examples of free time activities?	1	1	1	1.00	ใช้ได้
10	Talk about the activities you do after school.	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ค ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดทักษะการพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

ด้าน Role play

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
	1	2	3		
1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	1	1	0	0.67	ใช้ได้

ภาคผนวก ค ผลประเมินความเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงใจของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคมที่มีต่อแผนการ
จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค
การเรียนรู้แบบร่วมมือ

ข้อที่	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D)	ระดับความ เหมาะสม
	1	2	3			
1	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
2	4	5	4	4.33	0.58	มาก
3	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด

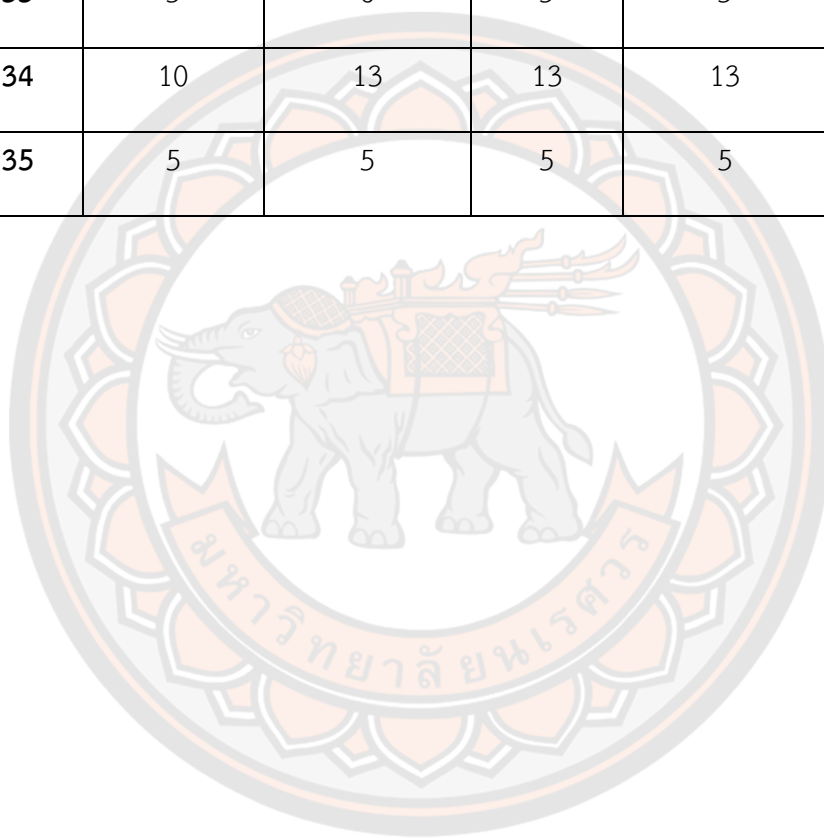
ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	ระดับความเหมาะสม
	1	2	3			
4	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
5	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
6	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
7	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
8	5	4	4	4.33	0.58	มาก
9	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
10	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
11	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
12	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
13	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
14	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
15	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
16	5	4	5	4.67	0.58	มากที่สุด
17	4	5	5	4.67	0.58	มากที่สุด
18	5	5	4	4.67	0.58	มากที่สุด
19	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
20	5	5	5	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม				4.67	0.58	มากที่สุด

ภาคผนวก ค ผลการทดสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการ
เรียนรู้แบบร่วมมือคะแนนการทดสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารก่อนการ
จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

เลขที่	รายการประเมิน				รวม (100)
	Picture description (25)	Conversation (25)	Interview (25)	Role play (25)	
1	5	6	5	5	21
2	5	6	5	5	21
3	8	9	8	6	30
4	5	6	5	5	21
5	5	6	6	5	22
6	8	5	8	8	30
7	6	7	6	7	27
8	8	7	8	6	29
9	7	7	8	7	29
10	7	8	8	7	30
11	8	6	8	7	29
12	5	6	5	5	21
13	7	7	8	6	29
14	5	7	5	5	22

เลขที่	รายการประเมิน				รวม (100)
	Picture description (25)	Conversation (25)	Interview (25)	Role play (25)	
15	8	6	8	8	30
16	5	6	5	5	21
17	5	6	5	5	21
18	5	6	5	6	22
19	7	8	8	8	32
20	7	8	7	7	28
21	5	6	5	5	21
22	5	6	5	5	21
23	8	9	8	7	32
24	5	6	5	5	21
25	8	8	6	8	30
26	5	6	5	5	21
27	6	7	8	8	29
28	10	11	13	10	43
29	7	6	9	7	28
30	7	7	8	7	29
31	5	6	6	5	22

เลขที่	รายการประเมิน				รวม (100)
	Picture description (25)	Conversation (25)	Interview (25)	Role play (25)	
32	8	6	7	7	29
33	5	6	5	5	21
34	10	13	13	13	50
35	5	5	5	5	21

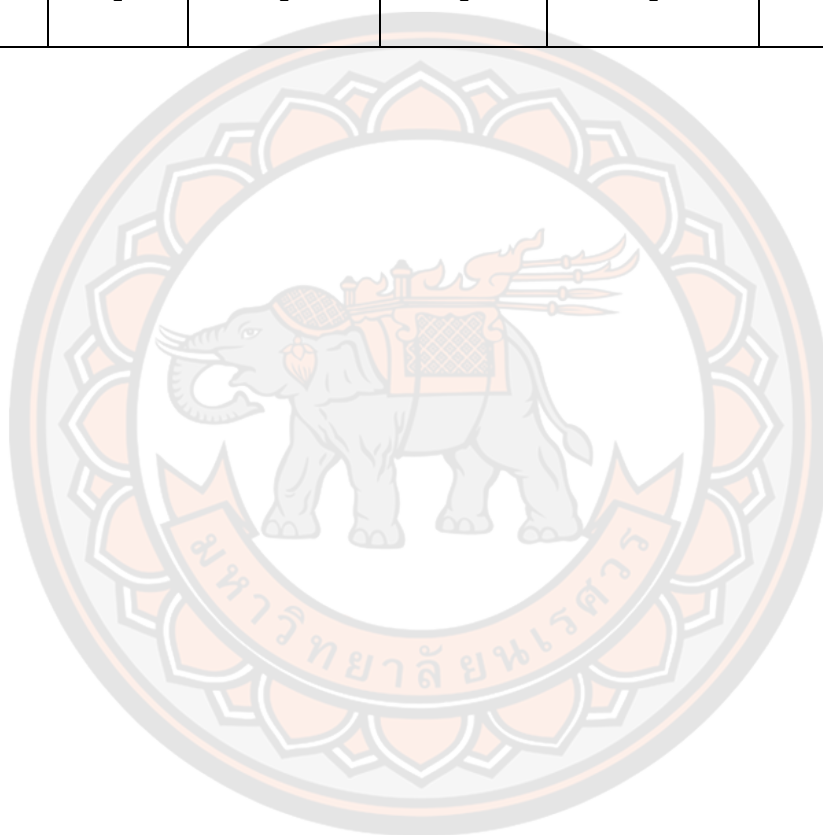
ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 1 (Picture description)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	1	1	1	1	1	5
2	1	1	1	1	1	5
3	2	2	2	1	1	8
4	1	1	1	1	1	5
5	1	1	1	1	1	5
6	1	2	2	2	2	8
7	1	1	2	1	1	6
8	2	2	2	2	1	8
9	1	1	1	2	1	7
10	1	2	1	2	1	7
11	1	2	1	2	2	8
12	1	1	1	1	1	5
13	1	2	2	2	1	7
14	1	1	1	1	1	5
15	1	1	2	2	2	8
16	1	1	1	1	1	5

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คลังแคล่ว (5)	รวม (25)
17	1	1	1	1	1	5
18	1	1	1	1	1	5
19	1	2	1	2	1	7
20	1	1	1	2	1	7
21	1	1	1	1	1	5
22	1	1	1	1	1	5
23	1	2	2	2	1	8
24	1	1	1	1	1	5
25	1	2	2	2	1	8
26	1	1	1	1	1	5
27	1	2	1	1	1	6
28	2	2	2	2	2	10
29	1	2	2	1	1	7
30	1	2	2	1	1	7
31	1	1	1	1	1	5
32	2	2	2	2	1	8
33	1	1	1	1	1	5

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
34	2	2	2	2	2	10
35	1	1	1	1	1	5

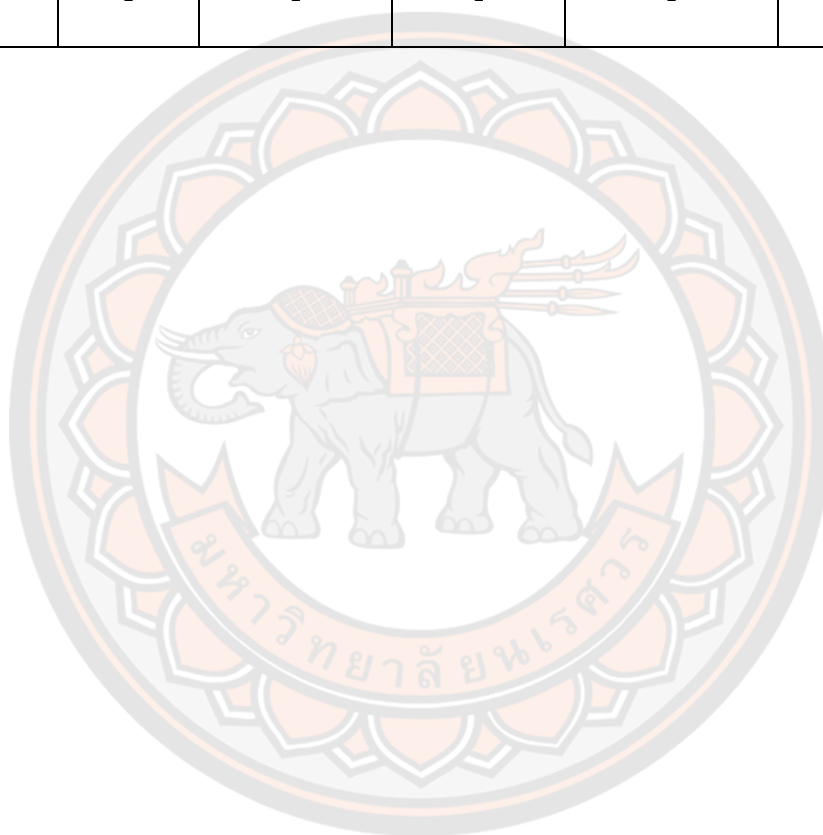

ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 2 (Conversation)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	1	1	1	1	1	6
2	1	1	1	1	1	6
3	1	2	2	2	1	9
4	1	1	2	1	1	6
5	1	1	2	1	1	6
6	1	1	1	1	1	5
7	1	2	2	1	1	7
8	1	1	2	1	1	7
9	1	2	2	2	1	7
10	2	2	2	2	1	8
11	1	2	1	1	1	6
12	1	1	1	1	1	6
13	1	2	1	1	1	7
14	1	1	1	1	1	7
15	1	2	1	1	1	6
16	1	1	1	1	1	6

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คลังแคล่ว (5)	รวม (25)
17	1	1	1	1	1	6
18	1	2	1	1	1	6
19	1	2	2	1	1	8
20	1	2	1	2	1	8
21	1	1	1	1	1	6
22	1	1	1	1	1	6
23	2	2	2	2	1	9
24	1	1	1	1	1	6
25	1	2	2	2	1	8
26	1	1	1	1	1	6
27	1	2	1	2	1	7
28	2	3	2	2	2	11
29	1	1	1	1	1	6
30	1	2	1	1	1	7
31	1	1	1	1	1	6
32	1	2	1	1	1	6
33	1	1	1	1	1	6

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คลังแคล่ว (5)	รวม (25)
34	2	3	3	2	3	13
35	1	1	1	1	1	5

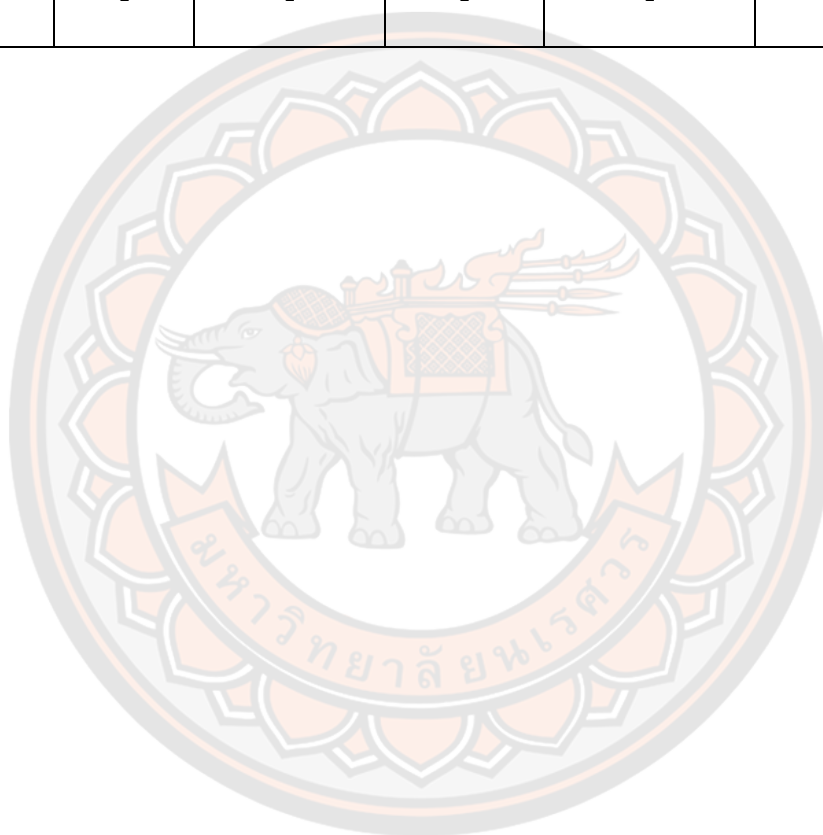

ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 3 (Interview)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	1	1	1	1	1	5
2	1	1	1	1	1	5
3	2	2	1	1	1	8
4	1	1	1	1	1	5
5	1	1	1	1	1	6
6	2	2	1	2	2	8
7	1	2	2	1	1	6
8	2	2	1	2	1	8
9	1	2	1	2	2	8
10	2	2	1	2	2	8
11	1	2	2	2	2	8
12	1	1	1	1	1	5
13	1	2	1	2	2	8
14	1	1	1	1	1	5
15	1	2	1	2	2	8
16	1	1	1	1	1	5

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
17	1	1	1	1	1	5
18	1	1	1	1	1	5
19	1	2	2	2	1	8
20	1	2	1	2	1	7
21	1	1	1	1	1	5
22	1	1	1	1	1	5
23	1	2	2	2	2	8
24	1	1	1	1	1	5
25	1	1	1	1	1	6
26	1	1	1	1	1	5
27	2	2	2	1	1	8
28	2	3	2	3	2	13
29	2	2	2	2	1	9
30	1	2	2	2	1	8
31	1	1	1	2	1	6
32	1	1	2	2	1	7
33	1	1	1	1	1	5

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
34	2	3	2	3	3	13
35	1	1	1	1	1	5

ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 4 (Role – play)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	1	1	1	1	1	5
2	1	1	1	1	1	5
3	2	1	1	1	1	6
4	1	1	1	1	1	5
5	1	1	1	1	1	5
6	2	2	2	2	1	8
7	1	2	2	1	1	7
8	1	1	1	1	1	6
9	1	2	1	2	1	7
10	1	2	1	2	1	7
11	1	1	2	1	1	7
12	1	1	1	1	1	5
13	1	2	1	1	1	6
14	1	1	1	1	1	5
15	2	1	2	1	2	8
16	1	1	1	1	1	5

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
17	1	1	1	1	1	5
18	1	2	1	1	1	6
19	1	2	2	2	1	8
20	2	1	2	2	1	7
21	1	1	1	1	1	5
22	1	1	1	1	1	5
23	2	2	1	2	1	7
24	1	1	1	1	1	5
25	2	2	2	2	2	8
26	1	1	1	1	1	5
27	2	2	2	1	2	8
28	2	2	2	2	2	10
29	1	1	2	1	1	7
30	1	1	2	1	1	7
31	1	1	1	1	1	5
32	2	2	1	1	1	7
33	1	1	1	1	1	5

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
34	3	3	2	3	3	13
35	1	1	1	1	1	5

ภาคผนวก ค คะแนนการทดสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการจัดการเรียนรู้ด้วย
 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

เลขที่	รายการประเมิน				รวม (100)
	Picture description (25)	Conversation (25)	Interview (25)	Role play (25)	
1	9	11	10	10	40
2	10	11	10	10	41
3	13	15	13	12	53
4	10	11	9	10	40
5	10	10	11	9	39
6	14	12	13	13	53
7	11	12	11	12	47
8	14	13	13	13	53

เลขที่	รายการประเมิน				รวม (100)
	Picture description (25)	Conversation (25)	Interview (25)	Role play (25)	
9	12	13	13	14	52
10	11	13	13	13	51
11	13	11	13	12	50
12	9	11	10	10	40
13	12	13	13	13	51
14	10	11	10	10	41
15	13	12	14	13	52
16	10	11	10	10	41
17	10	11	10	10	41
18	10	11	10	11	42
19	13	13	14	14	55
20	13	13	13	14	53
21	10	11	10	10	41
22	10	11	10	10	41
23	13	14	13	14	54
24	10	10	10	10	40
25	13	14	13	13	53

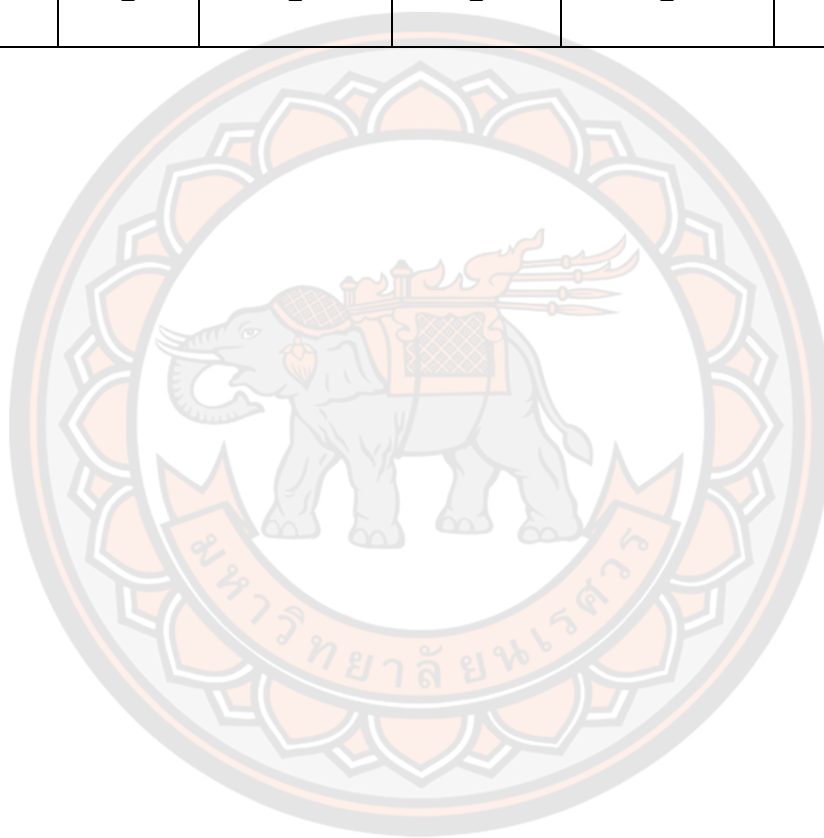
เลขที่	รายการประเมิน				รวม (100)
	Picture description (25)	Conversation (25)	Interview (25)	Role play (25)	
26	10	11	10	10	41
27	12	12	13	15	52
28	15	16	18	15	63
29	13	11	14	12	50
30	13	13	13	12	51
31	10	10	11	10	42
32	13	12	13	14	52
33	10	11	10	10	41
34	16	18	18	18	71
35	10	10	10	10	41

ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 1 (Picture description)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	2	2	1	2	2	9
2	2	2	2	2	2	10
3	3	3	3	2	2	13
4	2	2	2	2	2	10
5	2	2	2	2	2	10
6	3	3	3	3	3	14
7	2	2	3	2	2	11
8	3	3	3	3	3	14
9	3	2	2	3	3	12
10	2	2	2	3	2	11
11	2	3	3	3	3	13
12	1	2	2	2	2	9
13	2	3	3	3	2	12
14	2	2	2	2	2	10
15	2	2	3	3	3	13
16	2	2	2	2	2	10

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
17	2	2	2	2	2	10
18	2	2	2	2	2	10
19	2	3	3	3	2	13
20	2	3	3	3	2	13
21	2	2	2	2	2	10
22	2	2	2	2	2	10
23	2	3	3	3	2	13
24	2	2	2	2	2	10
25	2	3	3	3	2	13
26	2	2	2	2	2	10
27	2	3	2	2	2	12
28	3	3	3	3	3	15
29	3	3	3	2	2	13
30	2	3	3	2	3	13
31	2	2	2	2	2	10
32	3	3	3	3	2	13
33	2	2	2	2	2	10

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
34	3	3	3	4	3	16
35	2	2	2	2	2	10

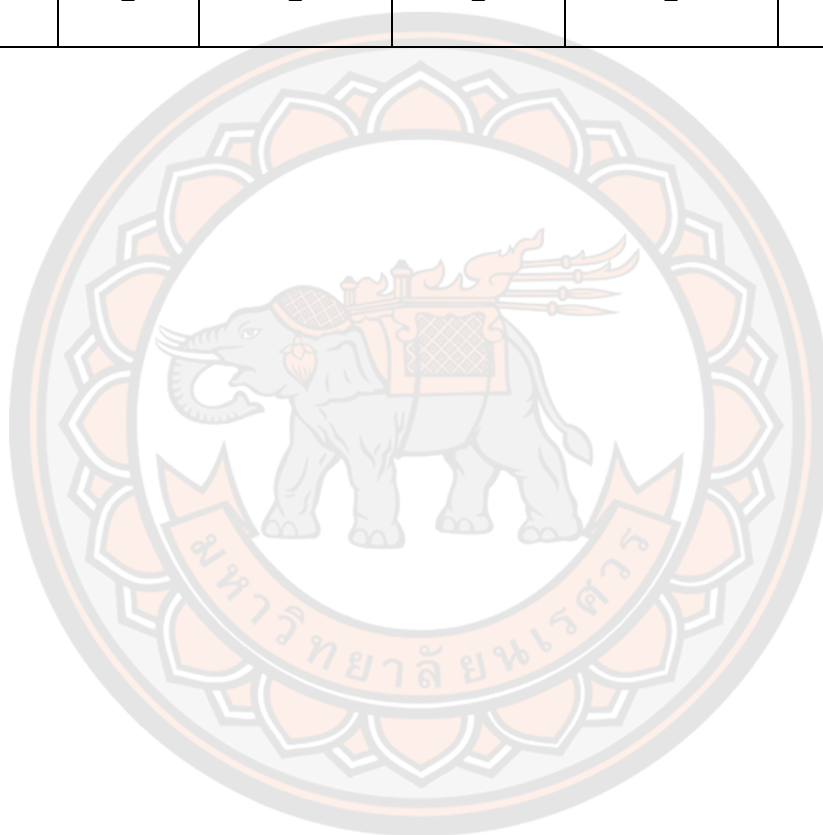

ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 2 (Conversation)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	2	2	2	2	2	11
2	2	2	2	2	2	11
3	2	3	3	3	3	15
4	2	2	3	2	2	11
5	2	1	2	2	2	10
6	3	2	2	3	2	12
7	2	3	3	2	2	12
8	3	3	3	3	2	13
9	3	3	3	2	2	13
10	2	2	3	3	2	13
11	2	3	2	2	2	11
12	2	2	2	2	2	11
13	3	3	3	3	2	13
14	2	2	2	2	2	11
15	3	3	2	2	2	12
16	2	2	2	2	2	11

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คลังแคล่ว (5)	รวม (25)
17	2	2	2	2	2	11
18	2	3	2	2	2	11
19	2	3	3	3	2	13
20	2	3	3	3	2	13
21	2	2	2	2	2	11
22	2	2	2	2	2	11
23	3	3	3	3	2	14
24	2	2	2	2	2	10
25	2	3	3	3	3	14
26	2	2	2	2	2	11
27	2	3	3	3	2	12
28	3	4	3	4	3	16
29	2	3	3	2	2	11
30	3	3	3	2	2	13
31	2	2	2	2	2	10
32	2	3	2	3	2	12
33	2	2	2	2	2	11

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คลังแคล้ว (5)	รวม (25)
34	4	4	4	3	3	18
35	2	2	2	2	2	10

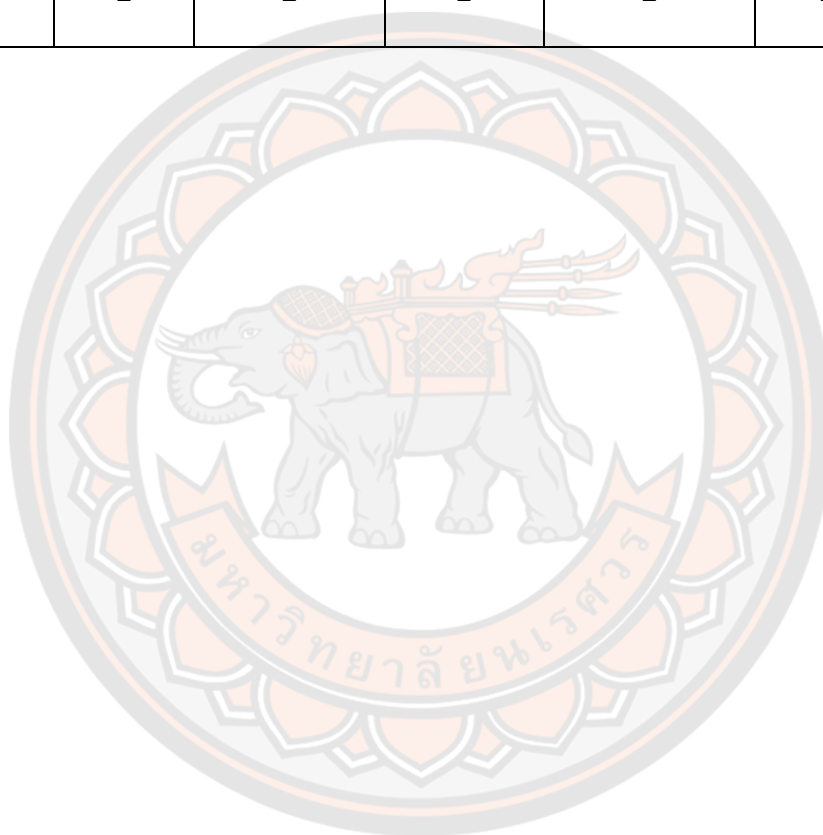

ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 3 (Interview)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	2	2	2	2	2	10
2	2	2	2	2	2	10
3	3	2	2	3	3	13
4	2	1	2	2	2	9
5	2	2	2	2	2	11
6	3	3	2	3	3	13
7	2	3	3	2	2	11
8	3	3	2	3	2	13
9	2	3	2	3	3	13
10	3	3	2	3	3	13
11	2	3	3	3	3	13
12	2	2	2	2	2	10
13	2	3	2	3	3	13
14	2	2	2	2	2	10
15	3	3	3	3	3	14
16	2	2	2	2	2	10

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คลังแคล่ว (5)	รวม (25)
17	2	2	2	2	2	10
18	2	2	2	2	2	10
19	3	3	3	3	3	14
20	2	3	2	3	3	13
21	2	2	2	2	2	10
22	2	2	2	2	2	10
23	2	3	3	3	3	13
24	2	2	2	2	2	10
25	3	3	3	3	2	13
26	2	2	2	2	2	10
27	3	3	3	2	2	13
28	3	4	3	4	3	18
29	3	3	3	3	2	14
30	2	3	3	3	2	13
31	2	2	2	3	2	11
32	3	3	3	3	2	13
33	2	2	2	2	2	10

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
34	3	4	3	4	4	18
35	2	2	2	2	2	10

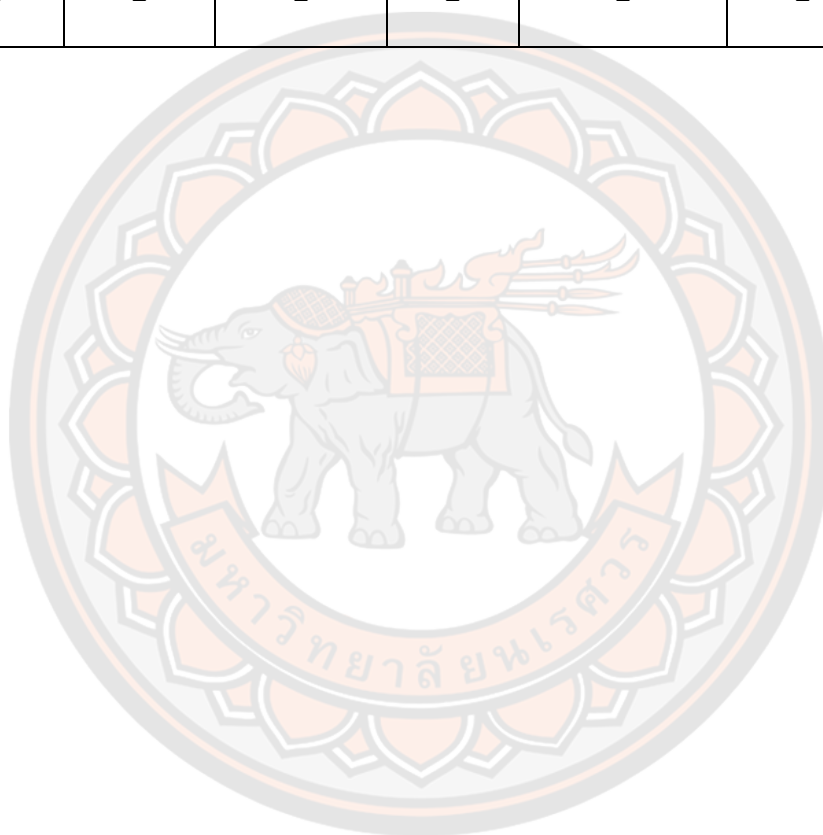

ตารางคะแนนการทดสอบวัดทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนที่ 4 (Role – play)

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
1	2	2	2	2	2	10
2	2	2	2	2	2	10
3	3	2	2	2	2	12
4	2	2	2	2	2	10
5	2	1	2	2	2	9
6	3	3	3	3	2	13
7	2	3	3	2	2	12
8	3	3	3	3	2	13
9	3	3	3	3	2	14
10	2	3	2	3	2	13
11	2	2	3	2	2	12
12	2	2	2	2	2	10
13	3	3	3	2	2	13
14	2	2	2	2	2	10
15	3	2	3	2	3	13
16	2	2	2	2	2	10

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
17	2	2	2	2	2	10
18	2	3	2	2	2	11
19	3	3	3	3	2	14
20	3	3	3	3	2	14
21	2	2	2	2	2	10
22	2	2	2	2	2	10
23	3	3	3	3	2	14
24	2	2	2	2	2	10
25	2	3	3	3	3	13
26	2	2	2	2	2	10
27	3	3	3	3	3	15
28	3	3	3	3	3	15
29	2	2	3	2	2	12
30	2	2	3	2	2	12
31	2	2	2	2	2	10
32	3	3	3	3	3	14
33	2	2	2	2	2	10

เลขที่	รายการประเมิน					
	ไวยากรณ์ (5)	การออกเสียง (5)	คำศัพท์ (5)	ปฏิสัมพันธ์และ การสื่อสาร (5)	คล่องแคล่ว (5)	รวม (25)
34	4	4	3	4	4	18
35	2	2	2	2	2	10

ภาคผนวก ค คะแนนการทดสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม ก่อนและหลังการ
จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เลขที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	21	40
2	21	41
3	30	53
4	21	40
5	22	39
6	30	53
7	27	47
8	29	53
9	29	52
10	30	51
11	29	50
12	21	40
13	29	51
14	22	41
15	30	52
16	21	41
17	21	41
18	22	42
19	32	55

เลขที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน
20	28	53
21	21	41
22	21	41
23	32	54
24	21	40
25	30	53
26	21	41
27	29	52
28	43	63
29	28	50
30	29	51
31	22	42
32	29	52
33	21	41
34	50	71
35	21	41

ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

2.แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพรานกระต่ายพิทยาคม

3.แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

รหัสวิชา อ23102

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ภาคเรียนที่ 2

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Personal identification

เวลา 2 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวบงกชกร มาศธนานันต์

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 ม.3/3 ระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง รูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 ม.3/1 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 ม.3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

สาระสำคัญ

การเรียนรู้การใช้คำคุณศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน สามารถสื่อสารเพื่อบรรยายลักษณะรูปร่างของตนเองและบุคคลอื่น จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์และโครงสร้างหลักไวยากรณ์ของคำคุณศัพท์

นักเรียนสามารถพูดอธิบายหรือบรรยายรูปร่างของบุคคลอื่นได้

สาระการเรียนรู้

- คำศัพท์และสำนวนภาษา:

- Adjective for describing people

- โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์

- Ordering adjective
- What does the man/woman look like?
- What does the boy/girl look like?
- What does he/she look like?

- She has

- He has

กิจกรรมการเรียนรู้ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ขั้น

1.ขั้นเตรียม

นักเรียนและครูร่วมกันทำกิจกรรมในการเตรียมความพร้อมโดยการตอบคำถาม

What does teacher look like?

2.ขั้นสอน

- นักเรียนได้รับแจ้งและจากครูให้ทราบว่าเรียนเกี่ยวกับการ อธิบายลักษณะนิสัยและรูปร่างของตนเองและบุคคลอื่น ซึ่งประเภทของคำที่มักนำมาใช้ในการอธิบายรูปร่างคือ **Adjective**

(คำคุณศัพท์)

- นักเรียนศึกษาความหมายหน้าที่ของคำและประเภทของคำคุณศัพท์จากPPT เรื่อง **Adjective** ที่อธิบายถึงการใช้และการเรียงลำดับของคำคุณศัพท์ จากนั้นให้นักเรียนศึกษาคำคุณศัพท์เพิ่มเติมจากวิดีโอเรื่อง **Click [by Mahidol] What do you look like?** - ทุกเรื่องในการบรรยายรูปร่าง หน้าตา ลักษณะเด่นความรู้ โหมดรูปร่างและอายุ

- นักเรียนสรุปความรู้และจดคำศัพท์ลงสมุดของตนเอง

- ครูเปิดรูปภาพบุคคลในPPT ในหัวข้อ **What do you look like?** ครูอธิบายโครงสร้างประโยคในการถามลักษณะรูปร่าง ดังนี้

A: What do you look like?

B: She / he has

- จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันเลือกใช้คำคุณศัพท์อธิบายลักษณะรูปร่างที่ได้เรียนรู้ไปข้างต้น

3.ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

- นักเรียนจับคู่ตามอักษาศัยแล้วแต่งประโยคถามตอบเกี่ยวกับการอธิบายลักษณะรูปร่างโดยฝึกใช้โครงสร้างประโยคและคำศัพท์ข้างต้นในการอธิบายบุคคลที่นักเรียนชื่นชอบ และเขียนอธิบายบรรยายลักษณะรูปร่าง ลงในใบงาน

4.ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

- ครูเดินให้คำปรึกษานักเรียนภายในห้องระหว่างการทำกิจกรรม
- ครูรับฟังการพูดสนทนาโต้ตอบระหว่างกันของนักเรียนในเรื่องการอธิบายลักษณะรูปร่างและพุดนำเสนอผลงานตัวเองให้ครูฟังทีละคู่

5.ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

- ครูให้คำแนะนำเรื่องการออกเสียงคำและการใช้คำศัพท์ในพูดอธิบายลักษณะรูปร่างและนักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดและฝึกการออกเสียงคำและรูปประโยค
- นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม What does teacher look like? โดยใช้โครงสร้างการอธิบายลักษณะรูปร่างในการตอบให้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน ชั่วโมงที่ 2

1.ขั้นเตรียม

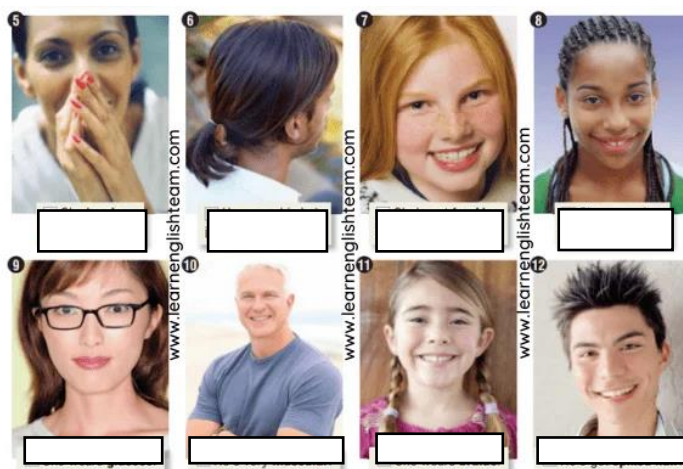
- ครูกล่าวทักทายนักเรียนจากนั้นทบทวนคำศัพท์โดยให้นักเรียนบอกคำคุณศัพท์ที่ได้เรียนไปในชั่วโมงก่อนหน้าคนละ 2 คำ
- นักเรียนดูรูปแล้วครูถามว่า What does he/she look like ? และครูขออาสาสมัครในการตอบคำถาม 3 คน

2.ขั้นสอน

- นักเรียนทบทวนความรู้ที่ได้เรียนในใบความรู้ โครงสร้างประโยคและคำศัพท์เรื่องคำคุณศัพท์เกี่ยวกับการอธิบายลักษณะรูปร่างของบุคคลอื่นอีกครั้ง

3.ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

- จากนั้นครูแบ่งนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม เท่า ๆ กัน โดยเลือกจับกลุ่มตามอักษาศัย และครูอธิบายว่าวันนี้เราจะเล่นเกม Guess who?

- ครูอธิบายว่า นักเรียนจะจับฉลาก 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ในแต่ละกลุ่มจะจับฉลาก 2 ใบซึ่งเป็นหมายเลขของคนที่อยู่ในภาพ นักเรียนแต่ละกลุ่มจะต้องช่วยกันเขียนอธิบายรูปร่างลักษณะภายนอกของหมายเลขที่นักเรียนได้รับให้ได้ครบถ้วนที่สุด ครั้งที่ 2 แต่ละคนจะจับฉลาก 1 ใบ เพื่อรับผิดชอบเขียนอธิบายในสิ่งที่ตนเองได้รับก่อน โดยฉลากจะระบุดังนี้ 1.อธิบายรูปหน้า/ตา/จมูก/ปาก 2.อธิบายสีผิว 3.อธิบายทรงผม 4.อธิบายสีผม และ 5.อธิบายอายุ เมื่อนักเรียนเขียนประโยคเพื่ออธิบายในสิ่งที่ตนเองได้รับแล้วจึงจะนำไปรวบรวมเป็นเนื้อหาของกลุ่ม หลังจากนั้นนักเรียนสามารถช่วยกันเขียนประโยคเพื่ออธิบายลักษณะรูปร่างเพิ่มได้อีก

4.ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

- นักเรียนช่วยกันเขียนประโยคที่ตนเองพูดเพื่ออธิบายลักษณะรูปร่างของหมายเลขที่กลุ่มตนเองรับลงในใบงานกลุ่ม
- จากนั้นครูให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มอ่านประโยคอธิบายลักษณะรูปร่างให้เพื่อนฟังและให้เพื่อนกลุ่มอื่นช่วยกันตอบว่าประโยคที่นักเรียนพูดอธิบายนั้นเป็นลักษณะรูปร่างของหมายเลขอะไร หากเพื่อนตอบถูกต้องจะได้คะแนนการทำงาน

5.ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

- ครูให้คำแนะนำเรื่องการออกเสียงคำและการใช้คำศัพท์ในพูดอธิบายลักษณะรูปร่างและนักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดและฝึกการออกเสียงคำและรูปประโยค
- นักเรียนช่วยกันบรรยายลักษณะรูปร่างของทุกหมายเลขร่วมกันทั้งห้องอีกครั้ง

สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

- YouTube: Click [by Mahidol] What do you look like? - ทุกเรื่องในการบรรยายรูปร่าง หน้าตา ลักษณะเด่นความรู้
- PPT เรื่อง Adjective
- PPT เกม Guess who?

ชิ้นงาน/ภาระงาน

- ใบงานเรื่อง What does she/he look like?
- ใบงานเรื่อง Guess who?
- การแต่งบทสนทนาถามตอบเรื่องอธิบายลักษณะรูปร่างของบุคคลที่ตนเองชื่นชอบ

การวัดผลประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	พฤติกรรม/สิ่งที่มุ่งวัด	หลักฐานการเรียนรู้
นักเรียนเข้าใจหลักไวยากรณ์ของคำคุณศัพท์	การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการถามตอบเพื่อ บรรยายลักษณะรูปร่าง	- สมุดจดบันทึก - แบบฝึกหัดประเมินผลจากจำนวนคำตอบที่ถูกต้องผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 - ใบงานกลุ่ม
นักเรียนใช้ภาษาสื่อสารในการเขียนอธิบายบรรยายรูปร่างของบุคคลอื่น	การใช้ภาษาสื่อสารในการบรรยายรูปร่างของบุคคลอื่น	แบบประเมินทักษะการพูดอยู่ในเกณฑ์ระดับดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

รหัสวิชา อ23102

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ภาคเรียนที่ 2

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Travel

เวลา 2 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวบงกชกร มาศธนานันต์

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 ม. 3/3 ระบุ/เขียนประโยค และข้อความ ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่เสียง รูปภาพ ต่าง ๆ ที่อ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 ม. 3/5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่อง ต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 ม. 3/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ /เรื่อง/ ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

มาตรฐาน ต 1.3 ม. 3/3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และ เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องและหน้าที่ภาษา โครงสร้างประโยค / ไวยากรณ์ ที่เป็นพื้นฐาน ของกิจกรรมการฟัง พูด อ่าน และเขียนเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม การพูดสนทนาถึงการ ท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด เขียนบทสนทนาเพื่อแสดงบทบาทสมมติเล่าเรื่องราวความรู้สึกในช่วงวันหยุด บอกสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมที่ทำ

จุดประสงค์การเรียนรู้

นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์และโครงสร้างสำนวนในการสนทนาเกี่ยวกับวันหยุด

นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเพื่อบอกเล่าเรื่องราวและให้ข้อมูลในช่วงวันหยุดของตนเองได้

สาระการเรียนรู้

- คำศัพท์และสำนวนภาษา:

- National park – อุทยานแห่งชาติ

Wildlife / Wild animals – สัตว์ป่า

Go hiking - ไปเดินป่า

Go biking – ไปขี่จักรยาน

Mountain climbing - ปีนภูเขา

Go rafting – ล่องแก่ง

Go on a cruise - ล่องเรือ

- Historical park – อุทยานประวัติศาสตร์

Go sightseeing – เที่ยวชมสถานที่

Landmark - จุดสังเกต / จุดสำคัญ

Ancient ruins - ซากปรักหักพังโบราณ

Castle - ปราสาท

Pagoda - เจดีย์

Take a photo – ถ่ายรูป

Souvenir - ของที่ระลึก

- Sea - ทะเล

Ocean - มหาสมุทร

Bay - อ่าว(ขนาดเล็ก)

Gulf - อ่าว(ขนาดใหญ่)

Dock - ท่าจอดเรือ

Cliff - หน้าผา

Cape - แหลม

Sunrise - พระอาทิตย์ขึ้น

Sunset - พระอาทิตย์ตกดิน

Crystal clear water - น้ำใส

White sandy beaches – หาดทรายขาว

Island - เกาะ

Go swimming - ว่ายน้ำ

Do water sport – เล่นกีฬาทางน้ำ

Jet ski – เจ็ตสกี

Parasailing - พาราเซลิ่ง

Sunbathe – อาบแดด

Scuba diving – ดำน้ำลึก

Snorkeling - ดำน้ำตื้น

Coral – ปะการัง / Coral reef - แนวปะการัง

Marine animals - สัตว์ทะเล

Get a massage on the beach - นวดบนชายหาด

Eat seafood – กินอาหารทะเล

Chill out – ทำตัวสบาย ๆ

Go clubbing - ไปเที่ยวคลับกลางคืน

Night market / night bazaar - ตลาดกลางคืน

Flea market – ตลาดขายของเก่า / ขายของถูก

Floating market - ตลาดน้ำ

Amusement park - สวนสนุก

- Go on a ride - ไปนั่งเครื่องเล่นต่าง ๆ
- Interesting - น่าสนใจ
- Amazing – น่าตื่นตาตื่นใจ
- Great time! – เป็นช่วงเวลาที่ยอดเยี่ยม

- โครงสร้างประโยค/ไวยากรณ์

- How was your holiday/vacation?
- Where did you go last weekend?
- Where did you go for your vacation?
- Why did you go there?
- How did you go there?
- Who did you go with?

- Did you enjoy it?

I went to the.....

- What for?

To.....

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน ชั่วโมงที่ 1

1.ขั้นเตรียม

นักเรียนและครูร่วมกันทำกิจกรรมในการเตรียมความพร้อมโดยครูเปิดรูปภาพสถานที่ท่องเที่ยว 5 รูปให้นักเรียนดู พร้อมถามประโยค “Which of places would you like to visit? Why? และขออาสาสมัครตอบคำถามของครู

2.ขั้นสอน

- ครูอธิบายให้นักเรียนทราบว่าเรียนเกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวในช่วงวันหยุด
- นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว และการทำกิจกรรมต่าง ๆ จากวิดีโอเรื่อง Click [by Mahidol] My holiday – ภาษาอังกฤษกับการท่องเที่ยว และจัดบันทึกลงในสมุด
- นักเรียนฝึกทักษะการฟังและฝึกอ่านออกเสียงตาม และเรียนรู้โครงสร้างสำนวนการสนทนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดจากวิดีโอเรื่อง How Was Your Vacation? | Easy English Conversations

3.ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

- นักเรียนจับคู่ตามอักษยแล้วแต่งประโยคถามตอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้โครงสร้างประโยคและคำศัพท์ข้างต้นในแต่งประโยคสนทนา

4.ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

- ครูเดินให้คำปรึกษานักเรียนภายในห้องระหว่างการทำกิจกรรม
- นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติในการสอบถามและบอกเล่าเรื่องราวรายละเอียดเกี่ยวกับวันหยุดของตนเอง

5.ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

- ครูให้คำแนะนำเรื่องการออกเสียงคำและการใช้คำศัพท์ในพูดบอกเล่าการท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดและนักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดและฝึกการออกเสียงคำและรูปประโยค

- ครูให้นักเรียนช่วยกันทบทวนโครงสร้างสำนวนอีกครั้งโดยการเปิดรูปภาพในต้นชั่วโมง พร้อมให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคถามตอบจากรูปภาพ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน ชั่วโมงที่ 2

1.ขั้นเตรียม

- นักเรียนและครูร่วมกันทำกิจกรรมในการเตรียมความพร้อมโดยทบทวนคำศัพท์โดยให้
- นักเรียนบอกคำศัพท์และโครงสร้างสำนวนการถามเกี่ยวกับวันหยุดและการทำกิจกรรมในวันหยุดอีกครั้ง

2.ขั้นสอน

- นักเรียนฝึกอ่านคำถามจากชุดคำถามLet's talk about travel จากนั้นให้และครูคอยช่วยเหลือหากนักเรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง
- นักเรียนจับฉลากคำถามคนละ 1 คำถาม (ชุดคำถามLet's talk about travel) จากนั้นให้นักเรียนเขียนคำถามและตอบคำถามลงสมุดของตนเอง และฝึกอ่านคำถามและคำตอบของตนเองอีกครั้ง

3.ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

- นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่มเท่า ๆ กัน จากนั้นยื่นข้อกันให้เป็นรูปวงกลม 2 วงใหญ่
- นักเรียนผลัดกันถาม-ตอบคำถามที่นักเรียนได้รับในข้างต้นโดยวงกลมนอกสุดหมุนไปทางซ้ายมือนักเรียน วงกลมข้างในยืนอยู่กับที่ โดยขั้นตอนในการถาม-ตอบคำถามนั้นนักเรียนสามารถแปลความหมายของคำถามและแนะนำแนวทางในการตอบคำถามแก่เพื่อนได้ โดยในแต่ละคู่ที่พบกันครูจะกำหนดเวลาให้แค่ 1 นาที จากนั้นจะเปลี่ยนคู่โดยหมุนเป็นวงกลมไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะครบจับคู่เดิม

4.ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

- ครูเดินให้คำปรึกษาแก่นักเรียนภายในห้องระหว่างการทำกิจกรรมถาม-ตอบ
- นักเรียนเลือกคำตอบของเพื่อนที่ตนเองประทับใจ และเขียนลงสมุดอีกครั้ง

5.ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

- ครูให้คำแนะนำเรื่องการออกเสียงคำและการใช้คำศัพท์ในพูดถามตอบในเรื่องการท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดและนักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดและฝึกการออกเสียงคำและรูปประโยค
- นักเรียนและครูร่วมกันถามและตอบคำถามจากชุดคำถาม Let's talk about Travel อีกครั้งโดยขั้นตอนนี้เป็นการเล่นสลับกันแสดงความคิดเห็นครูถามนักเรียนและนักเรียนถามครู

สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

- YouTube : Click [by Mahidol] My holiday – ภาษาอังกฤษกับการท่องเที่ยว
- PPT เรื่อง Places
 - YouTube: How Was Your Vacation? | Easy English Conversations
 - ชุดคำถาม: en.islcollective.com - Let's talk about Travel: PhilipR

ชิ้นงาน/ภาระงาน

- แบบฝึกหัดในสมุดบทสนทนาถามตอบ
- การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนด

การวัดผลประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	พฤติกรรม/สิ่งที่มุ่งวัด	หลักฐานการเรียนรู้
นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์และโครงสร้างสำนวนในการสนทนาเกี่ยวกับวันหยุด	การใช้คำศัพท์และโครงสร้างสำนวนในการสนทนาเกี่ยวกับวันหยุด	- สมุดจดบันทึก - แบบฝึกหัดประเมินผลจากจำนวนคำตอบที่ถูกต้องผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเพื่อบอกเล่าเรื่องราวและให้ข้อมูลในช่วงวันหยุดของตนเองได้	การใช้ภาษาสื่อสารในการเพื่อบอกเล่าเรื่องราวและให้ข้อมูลในช่วงวันหยุดของตนเองได้	แบบประเมินทักษะการพูดอยู่ในเกณฑ์ระดับดี

Let's talk about TRAVEL

Conversation cards

Have you ever been abroad? Where did you go?

How many countries have you visited?

Talk about them

Where do you usually go on holiday?

What do you like about it?

How do you usually travel?
(e.g. by plane, car, bus)

Which do you prefer? Why?

Have you ever travelled by plane? How did you feel?

What is your favourite holiday destination? Why?

Do you prefer the beach or the mountains? Why

What's your favourite country?
Why?

What's your favourite city?

Why? What can you do

Do you ever go camping?
What do you like about it?

Where do you usually stay when you're on holiday?
(e.g. hotel, resort,

Where did you spend your last holiday?
Talk about it.

When you are travelling, do you try to speak the local language?

Where do you plan to go for your next holiday?
Talk about it.

Who do you usually travel with?
How do you travel?

How often do you go on holiday?
With whom?

Have you ever taken a package tour? Talk about it.

Do you prefer to travel in a group (e.g. a tour) or independently? Why?

Questionnaire - interview a friend:

Have you ever visited another country? Yes/No

If so, which one(s)?

Which three cities do you like most?

..... , ,

Which country would you like to visit?

Why?

Which country would you NOT like to visit?

Why?

Draw and colour the flag of your country:

.....

Draw and colour the flag of an English-speaking country:

SECTION 1

Picture description

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดผู้เรียนรายบุคคลให้นักเรียนเลือกรูปภาพ 1 รูปเพื่ออธิบายสถานการณ์ สถานที่ สภาพแวดล้อม หรือผู้คนที่นักเรียนเห็นในรูป

1. From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening.

Picture 1: Situation photo

Source: <https://www.fodors.com>

2. From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening.

Picture 2: Situation photo

Source: <https://internetretailing.com>

SECTION 1

Picture description

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดผู้เรียนรายบุคคลให้นักเรียนเลือกรูปภาพ 1 รูปเพื่ออธิบายสถานการณ์ สถานที่ สภาพแวดล้อม หรือผู้คนที่นักเรียนเห็นในรูป

3. From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening.

Picture 3: Situation photo

Source: <https://www.dreamstime.com>

4. From the picture, describe all that you can see and explain what you think is happening.

Picture 4: Situation photo

Source: <https://thairath.co.th/news/foreign/672062>

SECTION 2

Conversation

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบแบบจับคู่ โดยนักเรียนจับคู่เลือกสถานการณ์จำลอง 1 เหตุการณ์ และสุ่มเลือกบทบาทของตนเองในสถานการณ์นั้น

Situation 1: Greeting / Occupation

สถานการณ์ที่ 1: การพูดคุยพบปะกันและการถามเกี่ยวกับอาชีพ

You consider yourself to be student A. Your partner is student B. You are sitting in the coffee shop and you meet a friend that you haven't seen for a long time. you greet him/her.

- Ask how is he/she doing
- Find out what he/she does
- Where he/she work
- Ask other information that you need to know

SECTION 2

Conversation

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบแบบจับคู่ โดยนักเรียนจับคู่เลือกสถานการณ์จำลอง 1 เหตุการณ์ และสุ่มเลือกบทบาทของตนเองในสถานการณ์นั้น

Situation 2: Asking and giving direction

สถานการณ์ที่ 2: การสอบถามทาง

There is no any of transportation and you have to go to these places on foot.

(A): You are new in a province where you don't have a friend. You arrive this province in the morning and meet someone.

consider the following

- You have to interrupt and ask Student (B) for some directions such as going to the park, zoo, shopping mall, or any touristic area, etc.

(B): You meet someone on your way to school at the bus station. He is new in your province. He needs to visit some places but he doesn't know the directions to the places. Please help him with the directions.

consider the following

- You have to help Student (A) for giving a direction to the places that he/she needs to go.

SECTION 2

Conversation

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบแบบจับคู่ โดยนักเรียนจับคู่เลือกสถานการณ์จำลอง 1 เหตุการณ์ และส้อมเลือกบทบาทของตนเองในสถานการณ์นั้น

Situation 3: How about your holiday.

สถานการณ์ที่ 3: การพูดคุยเกี่ยวกับวันหยุด

In the classroom. Teacher need to organize an English camp but she doesn't know where to go so she needs some idea from the students.

(A): You are a class president. You need to talk to your friend to get an information from your friend (student B) because he/she has just got back from his/her holiday.

consider the following

- Ask about Where did he/she go.
- How did he/she go to there.
- Where was he/she staying.
- What was an interesting in there.
- How he/she felts about it.

(B): You are a friend in the class. You have just got back from your holiday. And you can get your friend an information about that.

consider the following

- Answers the question from Student A.
- Suggest him/her to visit there

SECTION 3

Interview

คำชี้แจง นักเรียนเลือกตอบคำถาม 3 ข้อโดยวัดผู้เรียนเป็นรายบุคคล

1. Where do you usually go on holiday? What do you like about it?
2. Do you prefer to travel in a group (e.g. a tour) or independently? Why?
3. Where do you usually buy your clothes? Why?
4. Small local shops or big supermarkets? Which do you prefer? Why?
5. What would you like to be? Why?
6. Which job would you never want to do? Why?
7. When was the last time you went to the doctor/dentist/hospital?
Why did you go?
8. What do you do to keep fit and healthy?
9. Can you give some examples of free time activities?
10. Talk about the activities you do after school.

SECTION 4

Role - play

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบแบบจับคู่ โดยนักเรียนจับคู่เลือกสถานการณ์จำลอง 1 เหตุการณ์ และสื่เลือกบทบาทของตนเองในสถานการณ์นั้น

Situation 1: Describing people

สถานการณ์ที่ 1: การอธิบายบรรยายลักษณะของคุณครู

(A): You are a new student in this school. You came to school but could not find your advisor teacher her name is Miss Helena. You just only know she is an English teacher. Therefore, you greet and ask student (B) for what does she look like?

- You have to greet and help Student (B)
- Use this picture to describe teacher (Miss Helena)

(B): You are the one student who walked through the way and met new student (A), Therefore greet and help the new student (A) by answering questions to find his/her advisor teacher.

- You have to greet student A and ask his/her for help you to find your advisor teacher

SECTION 4

Role – play

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบแบบจับคู่ โดยนักเรียนจับคู่เลือกสถานการณ์จำลอง 1 เหตุการณ์ และส้อมเลือกบทบาทของตนเองในสถานการณ์นั้น

Situation 2: Going to buy your father his birthday present.

สถานการณ์ที่ 2: การเลือกซื้อเสื้อผ้าเป็นของขวัญวันเกิดให้กับพ่อ

(A): You are a customer. You need to buy a shirt for your dad and you are in the clothes shop.

consider the following

- You have to greet and tell a shop assistant what you want to buy.
- You need to tell a shop assistant for color and size of shirt.
- You need to pay by credit card

(B): You are a shop assistant. You need to sell and help a customer for choosing a shirt.

consider the following -

- You have to greet and welcome a customer.
- The color which customer need is sold out. You must offer another color shirt which will have a 20 discount.
- You have to tell a cost of shirt and ask about how to pay.

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กาญจนา วงศ์กรด. (2564). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเชิงบูรณาการโดยใช้แนวคิดวรรณคดีเป็นฐานร่วมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดจิตวิทยาเชิงบวก PERMA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.*

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2553). *การจัดการเรียนรู้แนวใหม่*. นนทบุรี: สหมิตรพรินติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.

โชคชัย เตโช. (2563). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 18(2), 140-153*

ทิตนา แคมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธนกานต์ สมหมาย. (2564). *การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ร่วมกับใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กศ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.*

รูปทอง กว้างสวัสดิ์. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

รูปทอง กว้างสวัสดิ์. (2545). *สัมมนาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต.มหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม

นวลรดา ก้อนคำ. (15, มีนาคม 2562). *การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD. การประชุมการเสนอ ผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 20มหาวิทยาลัยขอนแก่น*

ปกรณ์ ประจัญบาน. (2552). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์*. พิษณุโลก: รัตนสุวรรณการพิมพ์

ประสาธ อิศรปรีดา. (2538). *สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). มหาสารคาม:มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ประสาธ เนืองเฉลิม. (2559). *การปฏิรูปตนเองสู่ความเป็นครูมืออาชีพ. วารสารมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 7(1), 66-74.*

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). *การเรียนรู้การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิดวิธีและเทคนิค*

การสอน2. สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ, กรุงเทพมหานคร.

เพ็ญยุพา คำแก้ว (2563) *การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการ*

เรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบ

และ การศึกษาตามอัธยาศัย. สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาสารคาม.มหาสารคาม

ภัทรภร บุญศรี. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการ*

สนทนาภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.

รัตนา ศิริลักษณ์. (2540). *การพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการละคร เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง*

พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ฤทธิไกร ไชยงาม, กันยารัตน์ ไวกำ, หทัย ไชยงาม. (2561). *ปัญหาและแนวทางการแก้ไขเพื่อ*

พัฒนาทักษะผู้เรียนภาษาอังกฤษของชุมชนเรียนรู้ทางวิชาชีพครูผู้สอนภาษาอังกฤษใน

สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม,

2561(12), 7-17

ละเอียต จุฑานันท์. (2541). *แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ : ตามหลักสูตร*

ภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 หลักสูตร

มัธยมศึกษาตอนปลายพ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). สถาบันพัฒนาคุณภาพ

วิชาการ (พว.).

ลักขณา สรวิวัฒน์. (2557). *จิตวิทยาสำหรับครู.* โอ.เอส.พรินติ้ง เฮ้าส์.

วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และ อธิป จิตตฤกษ์. (2556). *21stCentury skills : rethinking how*

student learn[ทักษะแห่งอนาคตใหม่ การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ 21] (พิมพ์ครั้งที่2).

โอเพ่นเวิลด์ส พับลิชชิงเฮ้าส์ จำกัด.

วรางคณา เค้าอัน. (2560). *การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น*

ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ หลักสูตร

การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตกรุงเทพมหานคร.

วัชรรา เล่าเรียนดี. (2554). *รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด. (พิมพ์*

ครั้งที่ 8). นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2543). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). *เอกสารประกอบการสอนวิชาการพัฒนาการเรียนการสอน*

มหาสารคาม. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วีระศักดิ์ สินชัย. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบ ทีม คู่ เดี่ยว กรณีศึกษาของโรงเรียน บ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 8(2), 69-88.

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). *คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป The common European framework of reference for languages (CEFR) ระดับชั้น มัธยมศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.*

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาธรรม. (2554). *การยัดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง*. เชียงใหม่ : เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์.

สุมนทนา อีร์ภักศิริ. (2559). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับเกมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.*

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2552). *19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2565). *รายงานผลการศึกษาระยะถดถอยทางการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในสถานการณ์โควิด-19 : สภาพการณ์ บทเรียน และแนวทางการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้* มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรอุมา จารเครือ. (15, มีนาคม 2562). การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอน

ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกมสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่ รัตนศึกษา. การประชุมการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 20, มหาวิทยาลัยขอนแก่น

อวยชัย ผกามาศ. (2542). วาทกรรม. (พิมพ์ครั้งที่3). สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

อัจฉรีย์ คงอมรสายชล. (2552). การใช้กิจกรรมเพลงที่มีเนื้อเรื่องเพื่อส่งเสริมความรู้ด้าน

คำศัพท์และทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่
 อารณ ใจเพียง. (2550). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

AbuSeileek, A. F. (2007). *Cooperative vs. individual learning of oral skills in a call environment. Computer Assisted Language Learning.*

Anchunda, H. Y. ., & Kaewurai, W. . (2021). Instructional model development based on collaborative and communicative approaches to enhance lower secondary students' English-speaking skills in Thailand. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 42(2), 287–292. Retrieved from <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/kjss/article/view/250923>

Balkcom, Stephen. (1992). Cooperative Learning. *Education Research Consumer Guide*, (1),1-3

Bartz, W.H. (1994). *Testing oral communication in the foreign language classroom language pedagogy*. New Jersey : Prentice Hall.

Brown, H. D. and Abeywickrama, P. (2010). *Language Assessment Principles and Classroom Practice*. Pearson.

Byrne, D. (1990). *Teaching oral English*. Longman.

Canale M.;& Swain M. (2007). Theoretical Base of Communicative Approaches to second Language Teaching and Testing. *Education Research Consumer Guide*.

Carroll. (1982). *Testing communication performance*. London: Pergamon Press.

- Clark, J. L. D. (1972). *Foreign language testing: Theory and practice*. Philadelphia, PA : Center for Curriculum Development.
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The function-nation approach : From to practice*. New York. Oxford University Press.
- Gillies & Adrian F. Ashman. (Eds.). *Cooperative learning: the social and intellectual outcomes of learning in groups*. New Fetter Lane, London. Routledge Falmer.
- Harris, D.P. (1990). *Testing english as a second language*. New York: McGraw Hill.
- Hughes, A. (2003). *Testing for language Teachers* (2 nd) Edition, Cambridge : Cambridge University Press.
- Hymes, Dell H. (1979). *The communicative approach to language teaching*. London : Oxford University Press.
- Johnson, K. & Keith, M. (1986). *Communication in the classroom : applications and methods for a communicative approach* (Handbooks for Language Teachers). Longman, London.
- Johnson, D. W; & Johnson, R T. (1994). *Learning together and alone* (4th ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Johnson, D. W. & Johnson, R. T. (2003). *Student motivation in co-operative groups: social interdependence theory..*
- Johnson, D. W. & Johnson, R. T. (2008). In R. M. Gillies, A. F. Ashman & J. Terwel (Eds.). *The teacher's role in implementing cooperative learning in the classroom*. New York. Springer.
- Johnson, D. W. & Johnson R. T. (1989). *Cooperation & competition: Theory and research*. Edina, Minn.: Interaction Books.
- Khirjan Nahdi (2019). Inside-Outside Circle: An Early Childhood Language and Literacy Development Method. *International Journal of Innovation, Creativity and Change*, (5) 6, 325-330.

- Mochammad Sudrajad & Armeria Wijaya (2016). The Effectiveness of Inside-Outside Circle Method by Using Cue Card For Student's Speaking Ability at Seventh Graders. *Journal of English educators society (JEES)*, 1, 59-70.
- Nunan, D. (1995). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oller, J. (1979). *Language Tests at School: A Pragmatic Approach*. Longman, London.
- Olsen, R. E. W. B., & Kagan, S. (1992). *About cooperative learning*. In C. Kessler (Ed.), *Cooperative language learning: A teacher's resource book*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Rahmania. (2017). The effect of inside-outside circle strategy to student's vocabulary mastery. *Advances in Social and Science, Education and Humanities Research*, 104, 154-158.
- Richards, J. C. (1998). *Beyond Training*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Savignon, Sandra J. (1972). *Communicative competence in an experiment in foreign language teaching*, 24. Edited by C. Roger. Montreal : Marcel Dedier.
- Scott, R. (1981). *The four skills communication language teaching: Speaking communication in the classroom*. Longman, London.
- Slavin, Robert E. (1995). *Cooperative learning theory, research and practice*.
- Slavin, R. E. (1991). Synthesis of research on cooperative learning, *Teacher college press*. Teachers college, Columbia University Amsterdam Avenue New York.
- Tiwery, D. S., & Souisa, T. R. (2019). Inside-outside circle as the way in building students' motivation and interaction in speaking classroom activities. *International Journal of Language Education*, 3(1), 34-45.
- Ur, P. (1998). *A Course in language teaching trainee*. Cambridge: Cambridge University Press.